ARBETAREN

ORGAN FÖR SVERGES ARBETARES CENTRALORGANISATION

N:o 4 UPPLAGA A TORSDAGEN DEN 5 JANUARI 1922 PRIS 15 ÖRE ÅRG. 1

Bela Kun och den bolsjevisk-ungerska revolutionen.

"Han upphöjde de härskande klassernas korruption till revolutionär princip."

Bela Kun.

"Rote Fahne" i Wien anmälde för en tid sedan en broschyr, som huvudsakligen avhandlade Bela Kuns förhållande till den ungerska revolutionen. Tidningen har [illegible] födelsen levt på ryska pen[illegible] ha nekat att längre [illegible] tionella insam[illegible] garna till Ryssland. Tänk om alla av Moskwa subventionerade pressorganen hade uppträtt lika hederligt!

Ovannämnda broschyr har nu kommit redaktionen tillhanda och befinnes vara en fruktansvärd anklagelse mot Bela Kun i synnerhet, men även mot en del andra politiker, som på sin tid tog det ungerska proletariatets frälsning genom diktatur på entreprenad. Talar broschyren sant har den ungerska arbetarklassen på det skamligaste förråtts av de politiska lyckoriddare som likt korpar kring åteln skriande samlade sig kring makten under "proletariatets diktatur".

Författaren skriver som ett allmänt omdöme om Bela Kun:

"Han upphöjde de härskande klassernas korruption till revolutionär princip och i stället för att vända motståndarnas korruption som vapen emot dem, korrumperade han arbetarklassen. Han levde utsvävande och de andra levde utsvävande. Han ödslade bort proletariatets pengar lika flott som en tvättäkta krigsspekulant. Han köpte sig "revolutionärer" för kontanta pengar och placerade så de köpta på ansvarsfulla poster. Han beljög sina kamrater och utlämnade dem till bödeln. Han var feg och han ledde arbetarrepublikens politik med hänsyn till sin egen personliga säkerhet.

Bela Kun har genom att draga in tvivelaktiga element korrumperat det kommunistiska partiet på otroligt kort tid och därefter upplöst det. Varje försök på att reorganisera partiet under rådsrepubliken kvalde han i begynnelsen. Två ukrainska kamrater, som han "beskyllde" för att ha gjort försök härtill, lät han kasta i Donau..."

Broschyren heter "Den magyariska pesten i Moskwa". Bela Kun representerar denna pest och har flyttat den med sig till Ryssland. Författaren till broschyren är en av det ungerska kommunistpartiets ledande krafter, Henrik Ungar, och man har kunnat läsa många förträffliga korrespondenser från hans hand såväl i "Politiken" som andra skandinaviska bolsjevikorgan. Det är således icke en "vem som helst" som står det moraliska ansvaret för anklagelsen.

Bela Kun stämplas som den

typiske lyckoriddaren.

Han harvandrat vägen från yttersta högern till yttersta vänstern, och denna tid kallar författaren hans övergångstid. Författaren tillägger emellertid, att alla magyariska (ungerska) politiker ständigt befinna sig i övergångstid eftersom man ständigt går över från det ena till det andra partiet, vilket dock näppeligen är ett uteslutande ungerskt fenomen!

När frågan om den ungerska revolutionen blev akut, sändes Kun från Ryssland, dit han kommit som ungersk krigsfånge, tillbaka till Ungern. "Han lät flitigt förkunna, att det fanns pengar i överflöd", Kun tålde endast redskap. Hade någon en självständig mening blev han förföljd.

Bland dem som direkt köpts av Kun var den socialdemokratiske politikern Josef Haubrich. Denne har i processen emot honom öppet tillstått inför domstolen, att han under rådsdiktaturens period, [illegible] han [illegible] kommendant i det revolutionära Budapest, hade tagit del i en kontrarevolutionär rörelse. Bela Kun befann sig vid tiden för denna bekännelse i ett fångläger. När han erhöll kännedom om bekännelsen, utropade han: "En sådan eländig vagabond! Likväl har jag givit honom 50,000 kronor!" Man kan lätt föreställa sig Kuns moraliska förfäran över att denne Haubrich tagit 50,000 kronor av Kun och likväl förrådde honom!

När sammanbrottet kom betedde sig Kun som en stackare, säger författaren. En idé hade han dock. Han föreslog, att den röda armén skulle draga sig tillbaka till Bakonyerskogen med den beräkningen, att tillbakatåget då kunde fortsättas in i Österrike där hans person så kunde vara säker. Denna plan förmådde han dock icke genomdriva.

Författaren beskyller Kun för rent otroliga saker, som att under hela rådsväldet ha hållit ententen underrättad om proletarstatens viktigaste hemligheter. Därför kunde också Kun till sist fly från Budapest under ententens beskydd, lämnande sina kamrater i sticket, utan tanke på "de gemena soldaternas" säkerhet, utan att det sörjdes för pass åt sådana, som voro utsatta för största fara och utan att det ställdes medel till deras förfogande till flykt. Men i Bela Kuns närhet stals allt av alla.

Kun beskylles för att ha tillskansat sig diamanter av utomordentligt värde, som han hade hos sig under interneringen i fånglägret.

Han levde kungligt

och kamraternas föreställningar om solidaritetsplikt fann endast döva öron.

Ifrån Ryssland sände han senare 2 1/2 kilogram rent guld till fördelning bland vissa personer. Saken kom emellertid inför partiet, som icke fann det fullt just att detta i Ryssland exproprierade guld bortskänktes. Resultatet blev att överbringaren av guldet, som väl också var implicerad, uteslöts av partiet, men den egentliga skyldige, Bela Kun, vågade man icke röra.

Det finns mycket annat av samma uppbyggliga art i broschyren. Det är en förfärande blottställning av de politiska lyckoriddarnas samvetslösa spel med arbetarklassens intressen, både från socialdemokrater och kommunister. En lärdom ger den åtminstone den reflekterande läsaren, att det vanvettigaste ett proletariat kan företaga sig, när det går att genomföra en revolutionär omvandling, det är att offra sitt blod för att ena ögonblicket störta en borgerlig regering och nästa ögonblick själv tillsätta en ny regering. De skola finna, att de i båda fallen bli regerade och förtryckta. Att politikerna spela krona och klave med arbetarnas lycka. Att en revolution icke bringar arbetarklassen några större fördelar förr än denna beslutat att själv taga hand om sitt eget öde genom avskaffandet av alla regeringar, genom avskaffandet av själva statssystemet och uppbyggandet av ett federalistiskt samhälle i linje med de idéer syndikalismen förfäkar.

Statistiska uppgifter från Stockholmssystemet.

En tredjedel färre fyllerister och alkoholister i år än under 1920.

Stockholmssystemets nu föreliggande statistik över år 1921 utvisar ur nykterhetssynpunkt ett gott resultat. Medan fylleriförseelserna år 1913, det sista året före motbokens införande, voro 17,696 och år 1920 10,207, ha de under det gångna året stannat vid 6,946. Likaså har antalet fall av alkoholism, som föranlett intagning och vård på centralsjukhuset för akoholister, Katarina sjukhus, minskats från 623 år 1913 och 423 år 1920 till 288 år 1921.

Per tusen invånare räknat, voro fylleriförseelserna 50,42 år 1913, 24,59 år 1920 och 16,55 år 1921. Minskningen sedan 1913 utgör 67 procent och sedan 1920 33 procent. Antalet på Katarina sjukhus för alkoholism intagna personer utgjorde per tiotusen invånare 17,8 år 1913, 10,2 år 1920 och 6,9 år 1921. Minskningen är i detta fall 61 procent sedan året före Stockholmssystemets tillkomst och 33 procent sedan 1920. Både antalet fyllerister och antalet alkoholister ha sålunda under det senaste året varit en tredjedel mindre [illegible]

Spritdryckskonsumtionen [illegible] per invånare räknat gått ned ungefär hälften sedan 1913, har däremot endast oväsentligt minskats från år 1920 till år 1921. Totalkonsumtionen var 1913 8,541,048 liter, 1920 5,199,068 liter och 1921 4,920,400 liter. Per invånare är detta 24,3 liter år 1913, 12,5 liter år 1920 och 11,7 liter år 1921. Minskningen är endast 6,4 procent sedan 1920, men 51,9 procent sedan 1913.

Dubbelmördaren i Tranås har erhållit sin dom.

Fick livstids straffarbete samt ålades utbetala 15,000 kr. i skadestånd.

LINKÖPING, onsdag. (TT.)

Norra Vedbo häradsrätt avkunnade i dag dom över dubbelmördaren Nils Ljungkvist från Tranås. Han dömdes för dråp i hastigt mod på såväl poliskonstapel Axel Stenborg som kaféinnehavarinnan fru Maria Johansson under försvårande omständigheter till livstids straffarbete samt att i skadestånd till polisman Stenborgs efterlevande maka och barn utgiva kr. 15,000.

I fråga om stölden av mordvapnet frikändes Ljungkvist i brist på bevisning.

Ljungkvist åhörde domen hånleende. Efteråt sporde han spotskt, vem som skulle ha hans rakkniv m. fl. tillhörigheter. Han utfördes högljutt svärjande.

De arbetslösa i Malmö.

[illegible] tvingas till strejkbryteri.

(Privat till Arbetaren.)

MALMÖ, onsdag.

På grund av strejk härstädes inom möbelindustrien och elektrikerfacken har understödet indragits för arbetslösa inom nämnda grupper.

Spårvägsmännen och konfliktläget.

En redogörelse av spårvägspersonalen.

Tidningen *Arbetaren* har från spårvägspersonalens samorganisation erhållit nedanstående redogörelse för läget i spårvägsmännens löne- och avtalsfrågor, vari bolagsledningen och i synnerhet den socialistiske direktören *Gottfrid Björklund* får sin lönepolitik förträffligt belyst:

Som bekant har spårvägspersonalen icke ansett sig kuna godkänna det medlingsförslag, som framlagts av förlikningsmannen. Det torde därför vara av ett allmänt intresse, att något redogöra för de huvudsakliga synpunkter, som varit bestämmande för detta ställningstagande.

Det är ju ett känt och av alla som haft tillfälle att närmare sätta sig in i förhållandena även erkänt faktum, att spårvägspersonalens löner 1914 voro alldeles orimligt för låga. Det gamla Waldenbolagets politik gick nämligen, som bekant, ut på att ur spårvägsdriften utpressa den största möjliga vinst för aktieägarna och detta skedde givetvis på kommunens och framför allt på personalens bekostnad. Då kristiden började, stod personalen alltså fullständigt på svältgränsen. Krav ställdes då om att, i likhet med de flesta andra grupper av arbetare och befattningshavare, erhålla dyrtidstillägg. Sådant erhölls icke förr än den 1 juli 1916, då ett dyrtidstillägg av 5 kr. i månaden beviljades. Dessutom utgick då familjetillägg med 5 kr. för hustru och 2 kr. för varje barn, allt pr månad.

Att personalen under denna tid icke vidtog några särskilda kraftåtgärder för att förbättra sin ställning, berodde på att den hoppades en förändring skulle inträda i berörda förhållanden, i och med att spårvägsdriften i huvudstaden från och med den 1 jan. 1917 övertogs av ett nytt bolag, däri kommunen vore delägare. Enligt personalens sätt att se borde detta nya bolag, moraliskt sett, vara skyldigt att gottgöra personalen för de oförrätter den fick lida under Waldensystemets hänsynslösa regim. Då spårvägarna numera helt övergått i kommunens händer, borde denna skyldighet icke vara mindre.

(Forts. på sid. [illegible]).

Driver staten telefonisterna till prostitution?

En extra telefonist har 30 kronor i månaden, men telefondirektören c:a 1500.

Det surrade som i en bikupa nere på telefonstationen i dag. Det glädjande meddelandet i morgontidningarna om att indexen sjunkit med 15 enheter eller c:a 6,5 proc. betydde nämligen för telefonisterna en sänkning av deras löner, — en sänkning som deras knappa lilla budget alls icke kan tåla. Prissänkningen gäller bl. a. bränsle, beklädnad och "övriga utgifter" och dessa existera icke bland de få utgiftsposter, som statens telefonister kunna bestå sig med — åtminstone icke lokaltelefonisterna och de så kallade extratelefonisterna.

Telefonisterna äro vana vid att bli betraktade som nummerbrickor, som hjulkuggar i ett stort maskineri, som heter telegrafverket. Hur mycket syndar icke allmänheten mot dem? "Herrar", som vill gälla för att vara "gentlemän" och som öga mot öga säkert skulle vara galantheten själv mot den lilla rara telefonisten kunna i telefonen, där "den lilla rara [illegible] nisten" icke [illegible] honom [illegible] brutala. [illegible] "är det en trevlig 25-öresroman ni läser?" och liknande smakfulla insinuationer höra till ordningen för dagen trots att det disciplinsystem som är infört här i Stockholm gör det omöjligt för en telefonist att säga ett privat ord till sin sidokamrat vid telefonbordet under tjänstgöringstiden. Kontrollen är så skärpt, att man från ett så kallat hemligt rum kan kontrollera varje andedrag hos telefonisterna, utan att dessa veta något om det. Och just denna hemliga kontroll är det mest enerverande vid hennes arbete — det är som att 6 1/2 timma om dagen sitta i en fängelsecell och varje minut vänta vaktens misstänksamma ögon i titthålet.

Men vad är väl allmänhetens försyndelser mot det sätt statenarbetsköparen behandlar henne på? Den obarmhärtiga vampyren suger ut telefonisten på all den arbetskraft hon kan prestera i dygnet och ger henne härför en lön, som bringar henne under svältgränsen och dömer henne att leva i ständigt armod, så vida hon icke fördrager att leva på ett sätt som samma stat bestraffar som osedligt.

För att få anställning vid telefonen kräves det att vidkommande flicka minst skall ha genomgått folkskolan och helst ha ett gott betyg. De vidtagna undersökningarna skola dessutom ådagalägga, att den sökande är en "ordentlig" och "pålitlig" flicka med rekommendation. Är så allt detta i ordning blir hon antagen och får vid rikstelefonen göra "full tjänstgöring" mot en lön av 95 — nittiofem — kronor i månaden plus gällande dyrtidstillägg. Detta är från innevarande år kr. 57:46 för telefonister över 25 år och kr. 51:07 för dem som äro under 25 år. Dyrtidstillägget sjunker mekaniskt med indexen och kan komma att sjunka ganska långt innan de, som i dag äro extratelefonister kunna nå upp i en högre lönegrad. Det är icke något ovanligt att de måste träla för denna lönen tre år, innan de nå upp i en högre lönegrad, som för resten heller icke är till att äta sig mätt på.

Detta är vid rikstelefon. Vid "allmänna" använder man ett ännu mera omoraliskt lönesystem. Där betalas 30 kronor i månaden til de s. k. extratelefo-

Generaldirektör Rydin.

nisterna antingen de tjänstgöra eller icke plus 80 öre i timmen för tjänstgöring. Men i denna tid, då det finnes ovanligt litet arbete på telefoncentralen, händer det icke så sällan att det icke blir annan förtjänst i månaden [illegible] fasta [illegible] Jo, det [illegible] att de unga flickornas moraliska ryggrad undersökes, innan de bli antagna för detta kraftprov! Men har staten verkligen moralisk rätt att upphäva sig till undersökningsdomare under sådana förhållanden?

Och vilka förmåner kunna de så uppnå, när de från extratelefonister stiga upp i de så kallade lokaltelefonisternas löneklass? Se här en tabell som utarbetats efter den lönesänkning den nya indexen medför:

	Lön	Dyrtid över 25 år	Dyrtid under 25 år
Klass I	101:—	61:08	54:30
„ II	108:—	64:84	57:64
„ III	119:—	68:48	60:87
„ IV	131:—	72:46	64:41
„ V	144:—	76:76	68:23

Och det går många, långa, tunga år innan en telefonist når till femte löneklassen — och dricker hon kaffe eller läser 25-öresromaner på sin tjänstetid kommer hon aldrig dit. Tidigare kunde telefonisterna gå genom alla dessa klasser inom loppet av 5 år och upp i de så kallade ordinaries lönegrad, d. v. s. bli fast anställda så de icke utan vidare kunna avskedas, få fri läkare och medicin, bli pensionsberättigade och erhålla fast semester o. s. v., men nu bli de ordinarie platserna indragna allt efter som det inträder vakans, så det kan gå 10 år, ja ännu mera innan de kunna flyga in i "det förlovade landet" som lönar alla årens trogna slit så här: Rikstelefonisternas högsta och lägsta lön är:

Lön	Dyrtid	S:ma
251:—	112:20	363:20
214:—	99:95	313:95

Mera än dessa kr. 363:20 kunna de aldrig förtjäna, vilka tjänster de än göra statens telegrafverk eller allmänheten, men ha de kvar så mycket av nerverna, att de felfritt sköta sitt arbete i 30 år och samtidigt ha fyllt sitt 55:te år kunna de dra sig tillbaka med en pension som för rikstelefonisterna utgör 1,704 kronor plus dyrtidstillägget. För denna summa kunna de så "vila ut sig" efter en människoålders slit i statens och allmänhetens tjänst! Deras liv har ju icke givit dem anspråk, varken gom-

(Forts. på sid. [illegible]).

ARBETAREN
Redaktör:
FRANS SEVERIN.
Redaktion och Expedition:
LÄSTMAKAREGATAN 29
(vid Oxtorget)
Postadress:
Box 399, Stockholm 1.
Telegramadr.:
ARBETAREN.
REDAKTIONEN:
Redaktörens mottagningstid kl. 3—4 em.
Allm. tel. Norr 186 34, Rikstelefon 126 43.
Redaktionssekreterarens mottagningstid kl. 12—2 och 6—7 em.
Allm. tel. Norr 186 34, Rikstelefon 126 45.
Notisavd. öppen fr. kl. 10 fm. till 2 natten.
Allm. tel. Norr 186 34, Rikstelefon 126 43.
Redaktionen stängd lördagar.
EXPEDITIONEN:
öppen från kl. 9 fm. till kl. 6 em.
Lördagar stänges Expeditionen kl. 4 em.
Allm. tel. Norr 189 48, Rikstelefon 126 23.
FAKTORN:
Allm. telefon Norr 185 92.

Tryckeri-A.-B. Federativ, Stockholm, 1922.

[illegible] reducering.

(Privat till Arbetaren.)

KÖPENHAMN, onsdag.

Efter vad eder korrespondent erfar ha arbetsköparna inom byggnadsindustrien nu formulerat sina krav för det nya avtalet. Förslaget innehåller en reduktion av lönerna på 43 proc. (motsvarande hela det dyrtidstillägg som erhållits under krigsåren), dessutom förändring i timlönsprincipen som betyder en stark reducering nedefter. Målarna och timmermännen, som haft en minimi-lön på 1,45 i tim., bjudas nu en normal-lön (närmast maximumlön) på 1,40, vilket betyder att man inte kan nå över denna timlön. De unga målarna, som förut haft samma lön som de äldre, bjudes 1,20 i timmen. Hantlangarna, som ha garanterad timlön av 1,40, bjudes nu 1 kr. i timman. Förslaget innehåller dessutom en omläggning av arbetstiden så att man under vintermånaderna arbetar 7 1/2 timma och under sommarmånaderna 8 1/2.

Byggnadsfacken äro emellertid de mest krigslystna bland arbetarna och stå utom landsorganisationen, så allt talar för att arbetsköparnas oförskämda anspråk mötes av de barkade nävarnas viljekraftiga motstånd.

Eldarna här ha genom omröstning godkänt det avtalsförslag som nåtts genom förhandlingar mellan arbetsköparna och eldarorganisationen. Förslaget innehåller betydliga lönenedsättningar.

Sjömännens fackförening har genom omröstning beslutat att överlämna till styrelsen att träffa och avsluta den nya överenskommelsen, på de villkor som kan nås. Redarna ha hotat att om inget resultat nåddes genom förhandlingarna nu, skulle man lämna fritt rum för de enskilda bolagen att antaga manskap till vilka löner som helst. Hänsynen till det internationella läget gör dessutom att man säkert kan säga att också sjömännen godkänna det avtal som nu ligger på förhandlingsbordet.

M.

INTERNATIONELLT

Sovjetryssland och de kapitalistiska staterna.

Fransk—Polska försök till närmande till Ryssland.

WIEN, tisdag. (Rosta.)

Den "vitryska pressbyrån" meddelar från Warschau, att Frankrike gör sitt inflytande gällande för att Polen i sin politik må närma sig Ryssland. Frankrike skulle önska över Polen komma i kontakt med Ryssland för att hindra att England och Tyskland ensamma skulle ekonomiskt intränga i Ryssland. Frankrike önskade ett slut på motsättningen mellan Polen och Ryssland. Det vore på grund härav, som polska regeringen förklarat i Moskwa och Charkow, att Polen strävade efter att komma i bästa förhållande till Ryssland.

Ryssland och Förenta Staterna.

MOSKWA, tisdag. (Rosta, Radio.)

I en artikel i Isvestija påpekar Steklov med anledning av Förenta staternas gåva på 20 miljoner bushels korn de ömsesidiga fördelar, som skulle följa på ett närmande mellan Förenta staterna och Ryssland. Ett sådant närmande har länge varit nödvändigt, skriver Steklov. Det finnes ingen orsak till oöverensstämmelse mellan Sovjetryssland och Förenta staterna. Ju förr en önskan om närmande kommer till uttryck från andra sidan av Stilla havet, ju bättre skulle det vara för den allmänna freden, så vitt denna är möjlig inom kapitalismens ram.

Det Rysk-Österrikiska fördraget.

MOSKWA, tisdag. (Rosta, Radio.)

Sovjetregeringen kommer inom den närmaste framtiden att ratificera den traktat, som undertecknades i Wien den 7 december. Den ryska representationen erkännes som Rysslands enda representation och åtnjuter alla diplomatiska och konsulära rättigheter. Samtidigt utvidgas konventionen av [illegible] juli 1920 angående hemsändan[illegible] krigsfång[illegible]

Svenska exportkoncernen och Centrosojus.

Avtalet väntas snart vara klart.

BERLIN, tisdag. (T. T.)

Den ryska tidningen Novy Mir meddelar om avtalet mellan Centrosojus och den svenska exportkoncernen, att detta träder i kraft så snart folkkommissariatet för utrikeshandeln meddelat, att från dess sida inga hinder möta. Avtalet gäller ett år. Alla uppkomna tvister skola avgöras av en skiljedomstol i Moskwa, bestående av en medlem från vardera parten och en tredje medlem, utsedd av de båda andra eller, i händelse dessa inte kunna enas, av tyska handelsdelegationen i Moskwa.

Mot nöden i Ryssland.

Italiens hjälp till de nödlidande i Ryssland.

BERLIN, måndag. (Rosta.)

Några italienska tidningar meddela, att italienska regeringen beslutat sända för 10 miljoner lire livsmedel och kläder för de nödlidande barnen i Ryssland. Partiet sändes över Odessa.

Hungersnöden vid Volga.

skall utställas i Schweiz.

MOSKWA, måndag. (Rosta, Radio.)

På rekommendation av Röda Korset har hälsovårdskommissariatet arrangerat en utställning, som illustrerar det nuvarande tillståndet i hungerområdet vid Volga. Denna utställning skall sändas till Schweiz för att göra Europa uppmärksamt på den hemsökelse, som drabbat Volgaområdet.

Ryssland skall 1922 erkännas som politisk faktor.

De borgerliga regeringarna ha kommit på andra tankar.

MOSKWA, måndag. (Rosta, Radio.)

I sina kommentarier angående Rysslands internationella ställning vid årsskiftet påvisar Isvestija, att det viktigaste faktum är, att Sovjetrysslands verkliga existens nu ej längre bestrides av de borgerliga regeringarna, som halsstarrigt under dessa år vägrat att erkänna detta faktum. Nu ha de dock kommit på andra tankar i denna fråga på grund av Rysslands segerrika motstånd mot alla angrepp. Vid sidan av detta faktum går tydligt förbättringen i den ekonomiska situationen. Handel och industri gå framåt. Ryssland kan tåligt och med god tillförsikt invänta den vidare utvecklingen, i förvissningen om att den historiska utvecklingens gång gynnar sovjetmakten. Låtom oss komma ihåg, säger Isvestija till slut, att vår grund vilar på de breda arbetande massornas sympati och verksamhet. Denna grundval sakna våra motståndare. År 1922 skall se Ryssland tyst erkänt som en internationell politisk faktor.

En redogörelse för Norges tonnage.

Lämnad av Arbetarens Kristiania-korrespondent.

Under 1914 sysselsatte den norska handelsflottan 30 à 33 tusen man. Om den nu varit i seglation i full utsträckning, skulle den, enligt bemanningstariffens minimibestämmelser kräva 35 à 40 tusen.

Handelsflottan bestod före kriget av [illegible] ton. Den 1 dec. 1921 [illegible] skepp på tillsammans 2,570,000 ton — därvid endast medräknats de skepp, som äro på över 100 ton.

Antalet skepp har alltså minskats med 240, medan tonnaget gått upp med 119,000 ton.

Norge förlorade 1,200,000 ton under kriget. Detta är ersatt med större fartyg. Och det är huvudsakligen nytt material. En tredjedel av Norges handelsflotta är i dag praktiskt taget ny och välrustad. Den har plats för minst 6,000 matroser, eldare och restaurangfolk mera än före kriget. Emellertid ligger en halv miljon ton upplagd. Om dessa fartyg vore i gång skulle det ge arbete åt c:a 8,000 man. Och arbetslösheten bland sjöfolket skulle därmed vara nästan slut.

Barsebäcks hamn raserad av stormen.

Fiskefartygen ha dock undkommit förödelsen.

Enligt Skånska Dagbladet har Barsebäcks hamn fullständigt raserats av de senaste stormarna. Såväl de ett par hundra meter långa hamnarmarna som lastbryggan ha bortspolats. Även fyrtornet på södra hamnarmen följde med i djupet. Lyckligtvis lågo samtliga fiskefartyg under stormdagarna uppdragna på land.

Hamnen uppfördes på 1870-talet samt tillbyggdes och förbättrades för 25 år sedan. Anläggningskostnaderna för hamnen representera ett värde av hundratusen kronor.

Förhandlingarna mellan Sjömansorganisationerna och redareföreningen vilka, som bekant, pågå här i Stockholm, torde vara färdiga under dagens lopp. Om resultatet är det givetvis ännu för tidigt att yttra sig men enligt vad Arbetaren inhämtat torde en sammanjämkning av parternas förslag ligga ganska avlägsen.

Redarna föreslogo också i vissa fall ända till 63 procents lönereducering.

Under alla omständigheter torde, som sagt, sista underhandlingssammanträdet komma att hållas i dag kl. 4 em.

Beträffande förhandlingarna med maskinbefälet meddelas från Göteborg:

Från ordföranden för de härstädes pågående förhandlingarna om nya sjömannaarbetsavtal byråchefen Fürst meddelas, att sedan det uppskjutna sammanträdet mellan Sverges redareförening och Svenska maskinbefälsförbundet i dag återupptagits, ha sådana meningsskiljaktigheter framkommit, att enighet om lönetariff ej kunnat uppnås, varför avtalsförhandlingarna för maskinbefälet avbrutits.

Med anledning av de avbrutna förhandlingarna mellan Sverges redareförening och Svenska maskinbefälsförbundet har T. T. gjort en förfrågan hos ledande män inom de båda organisationerna, huruvida risk för öppen konflikt föreligger.

Från redareföreningens sida meddelas, att då alltså nu intet avtal om tarifferna finns, rederierna äga full frihet att mönstra maskinbefäl på de villkor de själva finna fördelaktigast och varom enighet kan vinnas mellan företaget och den anställde. På enskilt redarehåll uttalar man, att man ansåg det otvivelaktigt, att maskinbefälet skall visa sig villigt mönstra på av rederierna erbjudna villkor, emedan det icke kan vara yrkets utövare obekant under vilka svårigheter sjöfartsnäringen för närvarande arbetar.

Maskinbefälsförbundets medlemmar torde, upplyste man från maskinisthåll, komma att betrakta de av redareföreningen ensidigt föreslagna lönerna såsom absolut minimum och förbundet såsom sådant väntas icke hindra maskinbefälet från att taga nyårs-mönstring på de villkor, som redarnes ombud under förhandlingarnas gång varit benägna att gå med på. Å andra sidan väntar man, att det genom enskilda överenskommelser, för vilka under nuvarande omständigheter intet hinder möter, bättre förmåner skola kunna uppnås.

Någon strejkfara skulle alltså för närvarande icke föreligga.

Förskingringshistorien i Borlänge.

En förklaring från landsfogde Nordlund.

BORLÄNGE, onsdag. (T. T.)

Landsfogde Nordlund har med anledning av de angrepp, som i en del av länets tidningar riktats mot honom, för hans underlåtenhet, att i tid ingripa mot landsfiskal Moberg, meddelat Borlänge Tidning, att han redan den 16 december anställt den årligen återkommande inspektionen på landsfiskalskontoret samt därvid emedan han börjat misstänka, att en viss restlängd var felaktig, inkallat fjärdingsmannen och poliskommissarien i Borlänge, vilka då vitsordat, att redovisningar gjorts till landsfiskalen, utan att dessa varit införda i längden. Inventeringen fortsattes och landsfiskalen erkände då, att en brist på 6,000 kronor förefanns. Följande dag gav inspektionen vid handen, att förskingring i större utsträckning skett, eller till ett då av landsfiskalen medgivet belopp av omkring 35,000 kr. Då återvände landsfogden till Falun och anmälde direkt till landshövdingen det skedda.

Som belysande för Mobergs tillvägagående vid förskingringarna kan anföras följande: Vid en inventering, som skedde i juli månad, hade Moberg från utrikesdepartementet mottagit 12,000 kr. att tillställas möjligen anträffbara släktingar till i Amerika avliden person. Dessa medel hade av Moberg använts till redovisning av då föreliggande brist, vilken på så sätt blivit minskad. Medlen hade varken varit införda i någon liggare eller kassajournalen, varjämte skrivelsen från departementet undanhållits. Vid samma tillfälle hade han mottagit ej förfallen krigskonjunkturskatt till ett belopp av 8,000 kr. Även dessa medel hade ej heller av honom blivit bokförda.

Arbetslösheten i Danmark. Under julveckan har arbetslösheten i Danmark ökats i hög grad. Den hittills största arbetslösheten var i mars 1921, då de arbetslösas antal uppgick till 77,000. Men under julhelgen var siffran uppe i närmare 79,000, mot 48,400 motsvarande tid förra året.

Skola Sacco och Vanzetti mördas.

Begäran om revision avslagen.

Vanzetti.

Zacco.

Över Berlin meddelas oss, att de amerikanska tidningarna den 25 december innehöllo meddelande om, att domstolen i Massachusetts avslagit begäran om en revision av domen över Sacco och Vanzetti. Det ser således ut, som om de amerikanska myndigheterna föresatt sig att konsekvent fortsätta sitt skändliga spel till slutet. Världens harmfyllda protest mot detta justitiemord förfaller således icke ha gjort åsyftad verkan.

Johan Sandgren åter till I. W. W.

En obehaglig nyhet för Moskwa.

Liksom syndikalistiska organisationer i en del andra länder har även den amerikanska I. W. W. haft sin period av bolsjevikisk romantik. För I. W. W:s räkning fanns den mycket förmildrande omständigheten, att Amerika låg så långt borta från Ryssland. Människor och ting förefalla alltid behagligast på avstånd. Det ryska guldet har också haft ett visst inflytande. Liksom man en tid trod[illegible] sig en [illegible] revolution, har man också hyst den barocka tanken, att man kunde köpa den internationella arbetarrörelsen åt Moskwa. En sådan taktiks tillfälliga framgång kommer emellertid ofelbart att följas av en reaktion, en tillnyktring.

Tidningen F. D. Politiken gjorde förliden sommar ganska mycket väsen av, att vår svensk-amerikanske kamrat Johan Sandgren avlägsnades från redigeringen av I. W. W:s månadstidskrift på grund av hans bestämda ställningstagande mot Moskwa. Exekutivkommittén menade ett ögonblick, att ett sådant ställningstagande icke var försvarligt.

Den artikel vi i dag offentliggöra, innehållande denna exekutivkommittés ställningstagande, visar, att denna institution nu ställt sig på sammma ståndpunkt som kamrat Sandgren.

Konsekvensen av detta ställningstagande beträffande Sandgren har heller icke låtit vänta på sig. Sandgren har blivit ombedd, att återtaga redigeringen av månadstidskriften, och han har förklarat sig villig därtill.

Vi veta, att detta meddelande skall bringa sorg på F. D. Politikens redaktion, men likväl äro vi nog hjärtlösa att bringa saken till våra läsares kännedom, dock utan att vara så grymma, att vi begära att även F. D. Politiken skall delgiva sina läsare den "sorgliga" nyheten.

Ny textilarbetarekonflikt under uppsegling.

Gäller Fors spinneri vid Nyköping.

Textilarbetarefackföreningen vid Fors spinneri i Nyköping hade den 3 sammanträde för att intaga ställning till textilarbetsgivarnas åtgärd att reducera lönerna med 13 1/3 proc. Föreningen beslöt hemställa hos förbundsstyrelsen att åstadkomma underhandlingar om bibehållande av nuvarande löner även under första kvartalet 1922. Skulle det ej lyckas beslöts enhälligt att nedlägga arbetet. Fors spinnerier, som f. n. gå för full drift, sysselsätta omkring 400 arbetare.

Jönköpingsborna opponera sig mot reduceringen av arbetslöshetsunderstödet. Under förra veckan meddelades Jönköpings arbetare att arbetslöshetsunderstödet skulle komma att nedsättas med 30 proc. Emellertid blev det även bekantgjort att en avsevärd minoritet velat skjuta på saken tills den värsta vintern och mörkret givit med sig. Åtgärden har därför mötts med harm från arbetarnas sida.

I en insändare i Smål. Folkbl. kräves av dem, som sitter vid köttgrytorna, att de skola giva ett recept på hur man och hustru skola draga sig fram på kr. 2:10 per dag.

Gruvdriften vid A.-B. Sydvaranger.

Driften skall successivt utvidgas under 1922.

Från Norge meddelas till Arbetaren:

Vid det stora gruvbolaget A.-B. Sydvaranger har driften en längre tid legat nere. Som en följd härav har gruvstaden Kirkenes, som är avhängig av bolagets verksamhet, hårt drabbats av arbetslöshetens o[illegible] följder.

Nu är det [illegible] ånyo skall komma i g[illegible] ny finansieringsplan har uppgjorts. För att göra sig mera oavhängiga av kol från utlandet har en kraftanläggning byggts, och för byggande av ytterligare en kraftanläggning föreligger fullständigt utarbetad plan. För närvarande sysselsättes 209 man vid utbyggnaden av bolagets anläggningar. I gruvorna kunna genast 40 à 50 man sysselsättas. Därefter börja förberedelserna för igångsättande av separationsverket och brikettverket. Redan i januari och februari kommer det för dessa arbeten nödiga arbetareantalet att intagas.

Det av bolaget upprättade programmet för 1922 går ut på att arbetareantalet ökas i relativt rask takt och beräknas successivt stiga till 440 man i och med utgången av första kvartalet och till 930 man i och med utgången av andra kvartalet. Under tredje kvartalet torde det stanna vid sistnämnda antalet och under årets sista kvartal torde ytterligare ett mindre antal nyantagas, vadan 1,000 man eller kanske något därutöver komma att sysselsättas vid nästa årsskifte.

Stockholm den 5 jan.

Måste levnadsstandarden sänkas?

Att arbetsgivarna med sin lönepressning avsett att sänka arbetarnas levnadsstandard och icke allenast deras penninglön har för den icke blinde länge varit klart, även om Landsorganisationens sekr. och Soc.-Dem. bemödat sig om att trösta arbetarna med att lönerna naturligtvis inte skulle sänkas mera än priserna. Som bekant inbillade man sig på detta sätt kunna nedbringa produktionskostnaderna, medan man i verkligheten endast nedbringade räkneskalan.

Man förstår ju också väl arbetsgivarnas benägenhet att sänka arbetarnas levnadsstandard, emedan det betyder en motsvarande höjning av profiten, och profiten är ju all kapitalistisk verksamhets mål. På senare tid har det emellertid sjungits i kör från alla sidor om nödvändigheten att sänka arbetarnas levnadsstandard, om vårt samhälle skall kunna bestå. Vad man dock konsekvent underlåtit är att förebringa några hållbara bevis för denna nödvändighet.

Det är en självklar sak att de krigförande ländernas folk måste sänka levnadsstandarden, d. v. s. den totala konsumtionen måste nedgå. Det femåriga samtidiga inställandet av produktionen av nyttigheter och förstörandet av varden har tydligtvis inte kunnat försiggå utan att sätta spår av den djupaste fattigdom i ifrågavarande länder. Särskilt gäller detta Tyskland, som nu fått på sin lott att avstå en orimligt stor del av [pro]duktion till sina besegrare. [...] levnadsstandarden. Den forcerade exporten samtidigt med den nästan totala avstängningen av importen medförde en motsvarande nedsättning av den svenska befolkningens totalkonsumtion, vilket med all önskvärd tydlighet framträdde i våra utländska tillgodohavanden vid krigets slut. Under de senaste 50 åren före kriget hade Sverge ett utländskt tillgodohavande som i allmänhet höll sig omkring 50 milj. kr., 1918 var det svenska tillgodohavandet i utlandet 583 milj. kr. Härtill kommer en import av obligationer, d. v. s. en likvidering av skulder, som inte synes i rapporten om utländska tillgodohavanden, men som torde ha uppgått till 250 à 300 milj. kr. Detta har endast varit möjligt på grund av en motsvarande konsumtionsminskning här i landet.

Det skulle under sådana förhållanden förefalla rimligt om Sverges befolkning efter krigets slut gavs tillfälle att taga igen vad de sålunda förlorade under kriget, d. v. s. att den under kriget uteblivna importen efter fredens inbrott antog de dimensioner, som kunde betingas av våra tillgodohavanden i utlandet och av de ökade behov, som måste ha blivit en följd av den långa importavstängningen. Tydligt är att Sverges folk, därest inte de svenska exportvarornas priser äro oförmånligare i förhållande till våra importvaror än vad fallet var före kriget, inte av de ekonomiska förhållandena kan anses tvingat att sänka sin levnadsstandard.

När man därför med sådan iver framhåller den ekonomiska nödvändigheten av arbetarnas levnadsstandards sänkning, så ligger i detta ingenting annat än att företagarklassen har mobiliserat alla krafter för att till förmån för sin profit nedtrycka arbetareklassen ytterligare, och som ett sådant försök till ökad utsugning skall [...]

[...] procent för arbete å söndagar samt från 50 till 25 procent för annana övertid.

Avtalet utlöper som bekant den 31 januari 1922 och berör cirka 10,000 arbetare. Det nya avtalet föreslås gälla till den 30 sept. 1922.

*

Till komplettering av ovanstående kan nämnas att exempelvis Hallstaviks pappersbruk nära Stockholm i förslaget nedflyttats från klass I till klass II, Wisskvarn från klass V till klass VII o. s. v. På den sistnämnda platsen skulle alltså enligt förslaget de kvinnliga arbetarna vid hel arbetsvecka komma i åtnjutande av en veckoinkomst på kr. 11:65.

Det är väl hutlöst så att det räcker!

Uppgörelse träffad vid Kruses väveri i Landskrona. Vid underhandlingar med fabrikör E. Kruse å L. P. Kruse & Sons väveri i Landskrona och Textilarbetarfackföreningen har uppgörelse träffats om att det under 1921 gällande avtalet inom textilindustrien skall bibehållas oförändrat tills vidare framåt 1922.

Elektrikerstrejk i Malmö. Elektrikerna i Malmö ha nedlagt arbetet hos samtliga firmor, tillhörande Elektriska arbetsgivareföreningen. Orsaken till strejken, som omfattar omkring 170 arbetare, är arbetsgivarnas beslut om att utan vidare reducera lönerna med upp till 58 procent.

[...] gen, är av konfidentiell natur, varför om desammas förlopp icke kommer att lämnas något som helst meddelande till pressen.

Uppgörelse med kommunalarbetarna i Lund.

Lönerna reduceras med cirka 12 procent.

Vid förhandlingar mellan Lunds stads lönenämnd och kommunalarbetarnas organisation har, enligt Lunds Dagblad, uppnåtts en överenskommelse, enligt vilken grovarbetarnas timlön, som vid 1921 års utgång uppgick till kr. 1:42, reducerats till kr. 1:25 första kvartalet och kr. 1:20 andra kvartalet innevarande år. Yrkesarbetarnas timlön blir 13 öre högre. Övriga genom uppgörelsen reglerade löner reduceras i samma proportion. Kommunalarbetarna ha godkänt uppgörelsen.

Förlikningsmannen ingriper i cellulosakonflikten.

HÄRNÖSAND, onsdag. (TT.)

Enligt Västernorrlands Allehanda har förlikningsmannen kallat parterna i cellulosakonflikten till nytt sammanträde i Stockholm den 9 d:s.

PRESSOPINIONEN

I vårt lands torftiga socialiseringslitteratur torde avspeglas det relativt ringa intresset för arbetarna själva för frågor, som dock i första hand beröra hela deras levnadsställning och de utvecklings- och omdaningsprinciper, som åtminstone ståta som skådebröd på deras största politiska partis program, för**menar F. D. P.** fortsättande:

Nu föreligga emellertid ett par arbeten, som borde påkalla en livligare uppmärksamhet och en livligare diskussion, om än där beröras väsentligen främmande länders förhållanden. Kanske därvid kan erbjudas ett tillfälle att även belysa frågan huruvida de svenska arbetareorganisationerna i sin anda och åskådning äro snarare demokratiska enligt gamla vulgära mönster än socialistiska i sin grundton och i sitt sätt att reagera mot en kapitalistisk samhällsekonomi. Här kan även erinras om ett ord, som för mer än ett par årtionden sedan fälldes av Axel Danielsson, nämligen att det svenska proletariatet har att välja mellan att självt bli socialistiskt eller att tvingas in under en blytung statskapitalism.

Man kan inte annat än på det livligaste instämma i F. D. P:s förhoppningar att socialiseringsnämndens arbeten skola bli föremål för det livligaste studium av arbetarna, om icke för annat så för att de därigenom skulle få klart för sig att socialdemokratiens socialisering har så litet som möjligt med den socialism att skaffa som uppenbarligen utgör grundvalen i arbetarnas socialistiska åskådning.

Nya Samhället skriver om ”Enhetsfront” och är mycket pessimistisk samt målar följande svarta men tyvärr sanna tavla:

På det politiska området existerar redan tre socialistiska internationer, och de nationella arbetarepartierna är i stort sett uppdelade efter motsvarande linjer. Den andra internationalen har sina huvudstyrkor förlagda i England, Tyskland och Skandinavien. Tredje internationalens centrum är Ryssland, men med starka kontingenter i Frankrike, Italien etc. Wieninternationalen bygger på Österrikes social[demok]ratiska parti, de oavhäng[...] och smär[...]

[...] ju i alla fall ur hans synpunkt måste vara ett taktiskt missgrepp i hans hantering.

Södertälje stadsfiskal avsatt.

Har förskingrat bötesmedel.

Stadsfiskal Malmborg i Södertälje har i dag, enligt telefonmeddelande till *Arbetaren*, blivit avsatt från sin befattning på grund av försnillning. Saken rör sig om ett belopp av 2,558 kr. Malmborg har ställt säkerhet för beloppet, en säkerhet, vars värde drätselkammaren håller på att undersöka.

Till stadsfiskal i den avsattes ställe har förordnats Fr. E. Fredsriksson.

Vi torde få tillfälle att återkomma i nästa nummer.

Fisket på västkusten börjar gå dåligt.

Man har svårt att komma igång efter julhelgen.

I sin årsrapport meddelar chefen för bevakningsfartyget Svensksund att sillfisket under den gångna perioden endast bedrivits i mindre skala, varför Svensksunds verksamhet inskränkt till besök vid diverse fiskelägen inom Göteborgs skärgård. På nyåret hade sillfisket ännu ej kommit i gång efter julhelgen.

Meddelande till de organiserade arbetslösa.

I dag utdelas kött till alla å vår Byrå inregistrerade arbetslösa, med familj eller hem, nr fr. o. m. 1—4,500, som ej hava L stämpel för kött.

Stockholm den 4 jan. 1922.

Stockholms Fackliga Centralorganisations Hjälpbyrå för arbetslösa.

Norska landsorganisationen ett rov för svåra partistrider.

Problemet Moskwa—Amsterdam den brännande stridsfrågan i norska fackföreningskretsar.

Brev till Arbetaren.

Spörsmålet Amsterdam-Moskwa synes bli en av de svåraste prövostenar, med hänsyn till sammanhållningen och enheten, som kommit i Landsorganisationens väg.

Efter sin hemkomst från Moskwa i somras framlade delegationen för L. O:s representantskap en berättelse om kongressens resultat och beslut och i samband därmed kom det till stånd en ganska skarp och ingående debatt om L. O:s ställning till Amsterdam. I fråga om L. O:s utträde ur Amsterdaminternationalen voro kommunister och syndikalister fullt eniga, medan de socialdemokratiska elementen stodo på motsatt sida.

Syndikalisterna intogo dock en mycket reserverad ställning i frågan om anslutningen till Moskwa. De förmenade, att L. O. tills vidare borde ställa sig neutral och stå u t a n f ö r b å d a internationalerna.

Att framkasta tanken på, att L. O. skulle ge sin medverkan till bildandet av en syndikalistisk international, var rent hopplöst.

Det blev framställt förslag om, att L. O:s ställning till Amsterdam skulle utsändas till omröstning, men blev detta förslag med stor majoritet förkastat. Även en del kommunister röstade mot detta förslag, detta därför att de ej funno saken mogen för en sådan behandling.

Däremot blev ett förslag om, att L. O:s ställning till de internationella förbindelserna överhuvud, skulle utredas och utsändas [...] be[...] ett protokoll över R. F. I:s kongress. Därom ville man dock ej höra talas, men däremot är nu alla resolutioner utkomna i bokform.

Losowski läxar upp representantskapet.

”Syndikalisten”, som utkom med endast två nummer per vecka kunde bereda plats för ett ganska utförligt referat av debatten å Moskwa-kongressen, men den norska kommunistpressen, som räknar över 30 organ, däribland flera dagliga tidningar, har ej kunnat lämna plats för dylikt referat.

De norska fackföreningsmedlemmarna få därför endast mer eller mindre färgade ”utredningar” att rätta sig efter, och med ledning av dem, ha de att fatta sina beslut. Över representantskapets ovannämnda beslut, som innebär att taga ställning till Internationalerna, blev R. F. I:s generalsekreterare, hr Losowsky mäkta vred. Han tillställde den norska kommunistpressen ett ”öppet brev”, adresserat till hans ”kära partikamrater”, vari han starkt går till rätta med representantskapet för dess beslut.

Han fäster bl. a. uppmärksamhet på, att ”det över huvud taget är överflödigt, att sända delegater till kongresser, när man efteråt försöker uppskjuta svaret på de av kongressen behandlade frågorna”. Ett uppskov kan, enligt h[...] ning, på intet sätt accep[...] skyllningarna mot det s[...] kratiska partiet.

Att en ryss, som inte känner de norska förhållandena och som är rutinerad i att utesluta ”de gula” kan skriva sådant, kunna de ursäkta. Men att de fyra norrmännen, bland vilka befinner sig också L. O:s ordförande, kunna underskriva det protokoll, där alla grovheterna fastslås, betecknas som ett av de mörkaste bladen i den norska fackföreningsrörelsens historia.

De protestera mot ”det lättsinniga sätt man söker klara av de svårigheter, som kunna komma att finnas i förbundens internationella förbindelser, efter det man (L. O.) har anslutit sig till Moskwainternationalen” och nedlägga slutligen en protest både mot de beskyllningar, som uppropet innehåller, mot en rad av de norska organiserade arbetarna, och mot det försök, som gjordes för att omintetgöra representantskapets beslut, byggt på grundval av oriktiga framställningar och falska förespeglingar, och framfört mot bättre vetande”.

L. O:s sekretariat utlovar en utredning.

Denna protest gjorde att L. O:s sekretariat bringades att lämna en redogörelse, där det meddelades, att man börjat arbeta på utredningen om organisationens ställning till de internationella förbindelserna och att denna utredning kommer att bli utsänd till organisationerna i januari månad. Om resultatet av organisationernas behandling av saken, kommer att ge ett klart uttryck för ett utträdande ur Amsterdaminternationalen, så måste representantskapet sammankallas. Detta måste då taga ståndpunkt till saken och taga hänsyn till föreliggande omständigheter, på samma gång, som de måste tillmötesgå medlemmarnas uppfattningar. Frågan om anslutning till Moskwa-internationalen kommer att bli framlagd för kongressen 1923, tillsammans med förslagen om en omläggning av organisatio[...] nen. I övrigt kommer de 23 [...] stanternas mening [...] en del [...] gäller [...] Så st[...] Men [...]

[...] att många arbetslösa vunnit den erfarenheten, att det är lönlöst att anmäla sin arbetslöshet.

Hur skötes Arbetsförmedlingen?

På redaktionen kom i går upp en person, som alltsedan den 12 jan. 1921 — alltså sedan nära ett år tillbaka — varit anmäld som arbetslös och inskriven vid Arbetsförmedlingen, men som trots detta icke erhållit en timmas arbete och icke heller något understöd i någon form. — Detta möjligen beroende av att personen i fråga på grund av olidliga arbetsförhållanden självmant slutat sin sista kondition. —

Troligt är, att många arbetslösa gjort liknande erfarenheter och därför avhålla sig från att anmäla sin arbetslöshet.

Det kan därför på goda grunder antagas, att den totala arbetslösheten i Stockholm är av långt större omfattning än vad som på officiell väg kan konstateras, och därmed följer ju att antalet arbetslösa som sakna varje slag av understöd från stat och kommun, är vida större än 4,000.

En del av dessa få någon liten, mycket sparsamt och ojämnt förekommande hjälp från de Arbetslösas Förening, som ju är en varje vinter återkommande institution, som nu hotar att bli permanent.

Arbetarnas egen ”Hjälpbyrå”.

Vinterns nödläge bland arbetarna, i följd av arbetslösheten, har emellertid krävt och även framtvungit särskilda åtgärder. För att organisera hjälparbetet bland de arbetslösa startades den 14 okt. i fjol Stockholms Fackliga Centralorganisations Hjälpbyrå för arbetslösa, vilken att börja med inrymdes i huset Vasagatan II. Snart nog blev tillströmningen så stor — över 1,000 arbetslösa anmälde sig redan de första dagarna — att lokalerna blevo otillräckliga. Efter en del energiska påtryckningar från ”byråns föreståndare”, den för sitt arbete inom ”Metall” välkände hr Axel Carlsson, bl. a. hot om att nedlägga verksamheten — beslöt vederbörande myndigheter att upplåta plats för densamma i Nya Tullhuset vid Vintervägen. Mellan jul och nyår företogs flyttningen och byrån disponerar numera en del utmärkta lokaler för sina utdelningar, lager, verkstäder och kontor.

Mat, kläder och skor utdelas men inga kontanter.

Byrån har lagt sin verksamhet så, att den från fackorganisationerna och enskilda mottager kontanta bi- [...]

[...] ga av de arbetslösa äro nämligen dåligt utrustade med skodon och vad det betyder att ha trasiga skor då gatorna äro slaskiga eller fulla av snömodd, torde envar kunna inse.

Skodonen, som utdelas, äro dels nya, dels begagnade. De begagnade skodon, som skänkas till hjälpbyrån, och som ej äro i fullt oklanderligt skick, bli omsorgsfullt reparerade innan de utlämnas. Byrån har själv en skomakareverkstad där mindre reparationer utföras, mera omfattande — halvsulning o. d. — sker på Stockholms stads arbetsinrättning, där ett par skor bli halvsulade för 3 kr.

Arbetare! organisera er egen hjälp!

Samtidigt som man måste beklaga att dylika medel måste tillgripas är det glädjande se att arbetarna själva tagit hand om hjälpverksamheten bland de arbetslösa och — framför allt! — att denna blivit s å v ä l organiserad. Utan att härför vilja på minsta sätt klandra vad som redan åtgjorts, vore det icke dess mindre önskligt att det redan påbörjade utökades i sådan grad, att alla enskilda välgörenhetsinrättningar — Frälsningsarmén och andra — bleve överflödiga. Ty oftast är den hjälp som kommer därifrån mer eller mindre förestavad av helt andra motiv än att hjälpa de arbetslösa. Och oftast gå ”administrationskostnaderna” till större summor än de som komma de hjälpbehövande till godo.

De oorganiserade missnöjda.

Hur väl De arbetslösas hjälpbyrå, som den populärt kallas, än har ställt det för de arbetslösa, finnes givetvis många bland dessa som äro missnöjda. De medel och gåvor som inflyta räcka ju långt ifrån till att lindra a l l nöd bland de icke av staten eller kommunen understödda arbetslösa. St. Tidn. har nu funnit sig föranlåten att i sitt gårdagsnummer i en artikel om ”Organiserade arbetslösa och oorganiserade”, om än svagt insinuera att Hjälpbyrån ”seglat under falsk flagg”. Den ger det rådet att ändra namnet så att det inte blir rum för något missförstånd i fråga om v i l k a kategorier av de arbetslösa som därifrån erhålla hjälp.

Efter vad vi kunna finna föreligger ingen anledning till en dylik namnförändring. Envar arbetare som är något insatt i förhållandena vet att fackorganisationerna endast hjälpa sina egna organiserade medlemmar. När byrån nu har namnet Stockholms Fackliga Centralor- [...]

[...] 50,000 kg. potatis; [...] mjöl; 4,000 kg. lingon; 1,000 kg. [...] kao och många tusentals kg. kött; några ton ärter, risgryn och diverse andra gryn.

— Det är bra att vi kunna göra det, sade hr Carlsson, men samtidigt är det ytterst beklagligt att dylik filantropi skall behöva tillgripas då folket inte bättre begär än att få arbeta och själv försörja sig. All ”välgörenhet” är förkastlig — men — ja, vad skall man göra?

— Och kontrollen?

— Kontrollen är sträng! Vi se till att de verkligt behövande först få hjälp.

Ingen mannamån. — Hjälp de arbetslösa!

— Det säges att ni här på Hjälpbyrån öva mannamån...

Hr Carlsson log ett överseende leende och sade: — Jag har hört talet, men har det någonsin funnits en institution liknande denna som gått fri frå dylika insinuationer?

Vi måste medge att så långt vårt vetande sträckte sig fanns icke ett dylikt fall.

— Nej, sade hr Carlsson, vi öva ingen mannamån, men klart är att de varor som vi hålla på att utdela en dag kunna ta slut innan alla fått något. Men de stå då i tur till nästa dag.

— Vi hjälpa alla organiserade, de må tillhöra Landsorganisationen eller S. A. C., men med de oorganiserade ha vi i vanliga fall intet att göra. Vilja dessa inte i vanliga fall fullgöra de organiserades förpliktelser, skola de ej heller vid andra tillfällen åtnjuta deras förmåner.

Ett undantag bir dock medlen, som inflyta från tombolor — dessa medel komma, efter prövning i varje särskilt fall, även de oorganiserade till godo. Men ännu har hjälpbyrån icke dessa medel tillgängliga.

— Och gåvorna — inströmma de rikligt?

— Kan ej säga det! Önskligt vore att allmänheten lite mera beaktade våra upprop. Säkerligen skulle vi kunna få in bra mycket mera gamla skor och kläder om man beaktade den nöd och brist som råder bland de arbetslösa. Vi avhämta så innerligt gärna själva gåvorna, blott man ringer upp oss Allmänna 18589.

Arbetets frukter går till bankerna.

Riksbankens vinst för år 1921 uppgår till 15,404,032: 91 kr

Fackföreningsvärlden.

Pappersindustriarbetarna få avtalet uppsagt.

Nutlösa lönenedpressningsförslag åtföljde uppsägningen.

På onsdagen erhöllo Sv. pappersindustriarbetareförbundet och Sv. grov- och fabriksarbetareförbundet arbetsgivarnas förslag till nytt riksavtal för pappersindustrien. Förslaget avlämnades av Sv. pappersbruksförbundet.

I likhet med nuvarande avtal ha fabrikerna, med hänsyn till dyrort och andra avseenden, updelats i klasser. Förslaget upptage emellertid tvenne nya klasser, och i anslutning härtill ha en hel del fabriker flyttats nedåt, — ket allaredan det är liktydigt med försämringar i lönehänseende.

I fråga om själva lönerna föreslås dessutom sådana försämringar att ett godkännande av förslaget skulle medföra arbetarnas undergång. Så föreslås i högsta dyrortsklassen en timlön av 84 öre för de högst kvalificerade arbetarna, maskinförare och med dem jämnställda, samt i den lägsta lönegruppen 65 öre. För kvinnliga arbetare föreslås en timlön av 35 öre. Till denna dyrortsklass äro endast två fabriker hänförda, nämligen A.-B. Industripapp i Sundsvall och Papyrus i Mölndal. Motsvarande löner enligt 1921 års avtal äro kr. 1:53 högst och kr. 1:20 lägst samt 75 öre till kvinnliga arbetare.

I klass II, omfattande bl. a. pappersbruket i Örebro, föreslås en timlön av 79,8 öre för de högst kvalificerade arbetarna och lägst 5 3/4 samt för kvinnliga arbetare 33 1/4 öre. Motsvarande löner enligt 1921 års avtal äro kr. 1:45, 1,14 och 79 1/4 respektive. I lägsta dyrortsgruppen föreslås en timlön av högst 58,2 öre och lägst 45,5 öre samt 24,5 för kvinnliga arbetare. Lönerna i lägsta dyrortsklassen enligt nu gällande avtal äro kr. 1:22 [illegible] och 96 öre lägst samt 60 öre för [illegible] ...erns bort- ...vertidsne- ...70 till 50 [illegible]

[illegible] att reparera under kriget skedd skada, samt förränta de oerhörda krigsskulderna, vilket givetvis inte kan ske utan en motsvarande minskning av folkets egen konsumtion eller nedsättning av levnadsstandarden. Härtill kommer den åderlåtning på arbetskraft, som nationerna fått vidkännas genom det femåriga massmordet (det hör till den kapitalistiska idealordningen att det icke dess mindre gives överflöd på arbetskraft).

Men Sverge har inte haft att genomgå ett femårigt krig och har alltså inga krigsskador att reparera eller krigsskulder att förränta och amortera. Varför skall då de svenska arbetarnas levnadsstandard sänkas, vad i vårt ekonomiska liv motiverar detta? Om man ställer denna fråga till en borgare, så skall han förstås främst peka på den minskade produktion, som arbetsdagens förkortning medfört. Även om det inte kan förnekas att arbetstidens förkortning måste medföra en minskning av den totala produktionen, så kan denna icke bli större än att den kan bäras av profitörerna; detta var tydligen också lagens mening eftersom det förutsattes att den förkortade arbetstiden icke fick medföra någon löneminskning. Under alla förhållanden torde den sänkning av produktionen, som nödvändigt följer med arbetstidens förkortning, vara långt mindre betydelsefull än vad man vill göra den på arbetsgivarehåll.

Men vad är härutöver att anföra till stöd för sänkning av arbetarnas levnadsstandard? Sverge har som sagt inga krigsskulder att bära på. Tvärtom var krigstiden en lysande konjunktur för svensk företagsamhet, och även om man förlorat åtskilligt på huvudlösa valutaaffärer, så torde dessa förluster icke på långa håll uppväga de vinster man gjort. Härtill kommer en annan sak av i detta sammanhang avgörande vikt. Krigstiden betydde för hela den svenska arbetareklassen, ja, för hela den svenska löntagareklassen en oerhörd nedsättning av [illegible] också allt tal [illegible] arbetarestandardens sänkning mötas, även då det försöker framträda i den ekonomiska vetenskapens kåpa.

F. S.

Frisörkonflikten i Stockholm.

Ett samtal med förbundets förtroendeman.

Frisörkonflikten i Stockholm är, som bekant ännu olöst. *Arbetaren* hade under gårdagen ett samtal med Svenska frisörbiträdesförbundets förtroendeman, hr Håkansson, som meddelade, att någon ny förhandling eller skriftväxling angående konflikten ej förts. Emellertid hade frisörbiträdena möte i går afton, och hr Håkansson höll det ej omöjligt, att något nytt beträffande konfliktläget efter detsamma möjligen kunde meddelas. Ett rykte om att mästarna till detta möte ämnade uppvakta biträdena med nya förslag, kunde hr Håkansson givetvis ej yttra sig om, men det var städse mästarnas vana att lämna skrivelser så sent, att de ej skulle hinna få någon förbehandling av styrelsen. Det var deras lilla stridsstrategi.

Metallarbetareförbundets V. U. sammanträder.

Förhandlingar och beslut hemlighållas.

Den av Svenska Metallindustriarbetareförbundets verkställande utskott sammankallade konferensen med ombud för verkstadsarbetarna i landet i och för överläggning om konfliktsituationen inom verkstadsindustrien tog på onsdagsförmiddagen sin början i Viktoriasalen. I densamma deltogo ett 60-tal representanter, verkställande utskottets ledamöter inräknade.

Konferensens förhandlingar, [illegible] gå även [illegible] torsd[illegible]

Sågverkspatronernas svältpolitik.

Sundsvalls distrikts samorganisation protesterar.

Sv. sågverksindustriarbetareförbundets samorganisation i Sundsvallsdistriktet har på möte i Skönsbergs Folkets hus behandlat sågverkspatronernas löneavtal. Ur detta må här följande uppgifter meddelas:

För flottningsackorden vid de stora sorteringsbommarna i Indalsälven och Ljungan föreslås över 50 procents nedsättning och arbetstiden förlängd från 48 till 57 timmars arbetsvecka.

Förtjänsten för försågare skulle enligt förslaget bli omkring 6 kr. pr dag och för övriga arbeten ungefärligen i proportion till sågarnas förtjänst liksom förut. Dagsverkstimpenningen för inte yrkesarbetare 50 öre, för järn- och träarbetare 72 öre. Familjetillägget bortfaller. Hela förtjänsten innefattas i här angivna siffror med den proportionella skillnad till sågarnas förtjänst för lastare och stabbläggare, som förbundsmedlemmarna vid arbetsplatserna själva känner till. Fria bostäder och fri ved till dessa priser.

Flottningsarbetarnas ackordstimpenning beräknas till 85—90 öre och dagsverkstimpenningen till 57 öre.

Rörande åldersgränsen för erhållande av full dagsverkstimpenning har förut varit överenskommen 18 år, nu föreslås fyllda 20 år för erhållande av full timpenning.

Genomsnittligt föreslås reduceringar av 40—50 procent.

Beträffande förhållandena just nu, meddelades å mötet, att oordning och godtycke härskar å de flesta arbetsplatser.

Blockad torde möjligen komma att tillgripas, där förhållandena äro som värst. I övrigt protesterade mötet mot träpatronernas framfart — till den kraft och verkan det kan ha.

Kamrer Winnberg söker urskulda sig.

"En brottsling med målmedvetenhet och ackuratess".

ÖSTERSUND, onsdag. (T. T.)

Vid ett samtal, som Östersunds-Posten haft med bankdirektör N. Näsström och tjänstemän i Jämlands Folkbank ha dessa förklarat, att den av svarandeombudet vid förra rannsakningen med kamrer Winnberg lämnade upplysningen om att en brist på 1,200,000 kronor upptäckts i banken 1920 beror på bristande isärhållande av begreppen "pågående inventering" och "avslutad rapport". Inventeringen vid den ifrågavarande tidpunkten erbjöd på grund av genom spanska sjukan reducerad personal betydande svårigheter, och de inventerande upptäckte en osamstämmighet på ett belopp, vars exakta storlek man ej nu kan erinra sig. Vid den därpå följande granskningen, då även kamrer Winnberg var närvarande, förklarade denne, att ett antal större växlar å större belopp, som anträffades i en särskild låda, placerats å detta ställe i samband med av revisorerna företagen granskning, en förklaring, som föreföll naturlig, då revisorerna under månadens lopp även granskat bokslutet. Någon anmälan om förhållandet skulle enligt denna förklaring aldrig ha förekommit. Direktör Näsström kan ej heller erinra sig, att den nämnda balansen meddelats honom. Skulle, såsom Winnberg uppgivit, ha skett, torde millionsiffran ha bränt sig in i minnet. Man måste dock, heter det i uttalandet, betrakta en brottsling av den häktades målmedvetenhet och ackuratess med försvarsadvokatens skonsamma blickar för att kunna tilltro honom att själv ha fört den felande summan på tal inför direktören. Det antagandet ligger ju närmast till hands, att han, för större framtida säkerhet, velat undertrycka saken, för att des[illegible]

[illegible] dera [illegible] sägas representera hela den socialistiska organiserade arbetareklassen, men alla består av grupper som är nödvändiga för varje internationell aktion. Vad den fackliga fronten angår, så är splittringen där ännu icke lika omfattande, men icke desto mindre lika farlig. Amsterdaminternationalen representerar här huvudmassan av det organiserade proletariatet med sina nära 25 milj. medlemmar. Den röda fackföreningsinternationalen är ännu endast en organisation på pappret, enär den framsprungit icke genom en organisk utveckling, utan genom ett dekret från bolsjevikcentralen. Det vore dock oritigt och farligt att underskatta den som irritations- och splittringsmoment. Till detta kommer att syndikalisterna funderar på att bilda sin egen international, att den amerikanska fackföreningsrörelsen under Gompers ledning uppsagt gemenskapen med Amsterdam som en alltför radikal organisation och att de katolska arbetarsammanslutningarna i vissa länder hotar att överflygla de socialistiska. Sådan är ställningen.

Allt detta är sannt och som det lcke är ens skuld att två träta så få vi påtaga oss lite skuld alla. Men det som minst av allt är ägnat att befordra enigheten är den suffisanta intolerans som visas från majoritetsorganisationerna åtminstone i detta land. Landsorganisationen har hittills avvisat varje försök till samarbete från S. A. C. och socialdemokratien stämplar alla kommunisternas enighetssträvanden som provokation för att ytterligare splittra arbetareklassen.

I dessa tider, då socialisering av både den ena och den andra industrien anses stå för dörren, är det av det största intresse att se hur statsdriften verkat på de områden där den redan är genomförd, anser D. N., och säger om statsjärnvägarna:

När man bedömer det ekonomiska resultatet av statsjärnvägarnas drift får man naturligtvis rättvisligen icke bortse ifrån att många delar av järnbanenätet tillkommit i allmänt intresse och utan tanke på räntabilitet. Men det hindrar icke att det kan ligga mycket sanning i den uppfattningen att våra enskilda järnvägar, som nu dra sig hjälpligt fram eller till och med lämna någon behållning, hastigt nog finge göra konkurs, om de skulle övergå till att skötas efter statsbaneprinciper. Ett faktum är att när staten övertagit enskilda järnvägar detta föranlett en väsentlig ökning av personalen. Man är frestad misstänka att dessa ledsamma erfarenheter av järnvägarnas socialisering ytterst bottna i en egenhet hos den mänskliga naturen. När staten skall betala är det icke så noga — staten får ju alltid pengar på något mystiskt sätt.

Tidningen borde försöka sätta sig in i att socialisering icke är detsamma som statsdrift, vilket man nu har så mycket större anledning att framhålla som även själva det socialdemokratiska partiet synes benäget att släppa sin gamla teori. Även om D. N. utför de berömvärdaste konststycken för att bevisa att produktionen är omöjlig om inte några herrar och damer leva flott på andra arbetare medan dessa andra, de som utföra arbetet, mest leva i halvsvält, så torde det inte kunna förhindra att framtiden får bevittna upphävandet av privategendomen till produktionsmedlen och därmed avskaffande av profiten, men därmed är ju alls inte sagt att statsdrift skall införas. För övrigt har väl inte D. N. något särskilt emot statsdrift av statens järnvägars slag, ty om också inte där förekommer någon utdelningsprofit så betalas ju löner till de "intelligenta och dugliga" som t. o. m. kan tillfredsställa D. N:s kommittenter.

Idrott är nog bra men de avigsidor, man får se när man besöker t. ex. en fotbollstävling i Stockholm där publiken, som räknas i tusental, tjuter och vrålar som besatta när någon råkar sparka in bollen i den rätta gluggen, äro icke bra, utan något primitivt och barnsligt, säger Sv. Morgonbladet samt ger den tidningarna en släng:

Det är för mycket av osmaklig, för att inte säga äcklig - kurtis gent emot idrottsvärlden i de stora dagliga tidningarna, som naturligtvis finna det förmånligt att hålla sig väl med en betydande och för sin "sak" högst entusiastisk publikfraktion. Det icke så litet bortskämda idrottsfolket far inte väl av detta ideliga stötande i basun för dem, detta löjligt överdrivna reklamväsen, som ävlas att till varje pris göra pristagarna till folkhjältar och omgiva dem med en hjältemodets gloria, som de näppeligen i förståndigt folks ögon förtjänat.

Vi vilja minnas att Soc. D. en gång fann en utav de största fördelarna med 8-timmarslagen vara att arbetarna fingo mera tid över att ägna sig åt idrott.

RÄTTELSE.

I gårdagens "Pressopinion" hade i kommentarerna till Smålands Folkblads artikel insmugit sig ett förargligt korrekturfel. Det står: "För vår del kunna vi naturligtvis inte gå med på ärligheten i kommunisternas enighetssträvande"; det skulle stå: För vår del kunna vi naturligtvis inte gå e d på o. s. v.

Arbetarnas egen hjälpverksamhet bland de arbetslösa.

Över 5,000 arbetslösa i Stockholm utan kommunalt och statligt understöd.

Som bekant visade de senaste rapporterna, att det f. n. finnes i hela landet icke mindre än 117,000 arbetslösa. Av dessa åtnjuta endast 51,000 understöd, kontant eller i form av nödhjälpsarbete. 66,000 sakna således varje som helst stöd av det allmänna.

I Stockholm finnes just nu, enligt vad Arbetaren erfarit från Stockholms arbetslöshetskom. icke mindre än omkring 13,300 arbetslösa. Av dessa åtnjuta cirka 8,500 kontant understöd och mellan 5- och 600 äro sysselsatta vid nödhjälpsarbeten. Enbart i Stockholm finnas således omkring 4,000 av de anmälda arbetslösa, som äro utan varje form av statligt och kommunalt understöd. Att det totala antalet arbetslösa i S[illegible] överstiger [illegible]

[illegible] mor och privatpersoner varor av olika slag, förnämligast matvaror, skor och kläder, nya såväl som begagnade. Till de arbetslösa utdelas alla inkomna bidrag och gåvor i form av varor — endast varor, kontanta medel utdelas icke, utan förvandlas de i varor. Det ingalunda minsta och brydsammaste arbetet för föreståndaren och hans medhjälpare består just uti att transformera de små och få slantar som inflyta till matvaror. Hittills har detta arbete slagit synnerligen väl ut, i det man lyckats uppköpa bl. a. prima kött ofta till en bråkdel av det pris, som betalas i den öppna handeln.

Hjälpbyrån har förutom sina regelbundna utdelningar av matvaror även utdelning av kläder och skor. Detta senare kanske lika välbehöv[illegible]

[illegible] ganisations Hjälpbyrå för arbetslösa, så torde därmed vara utsagt, att det är en hjälpinstitution för endast de arbetslösa, som tillhöra fackorganisationerna. Bättre än att byrån byter namn vore väl, att de oorganiserade arbetslösa gottgjorde en klandervärd försummelse eller slöhetssynd och anslöto sig till någon ekonomisk kamporganisation. —

Ett samtal med Hjälpbyråns föreståndare.

Vid ett samtal som en medlem av Arbetarens redaktion i går hade med Hjälpbyråns föreståndare, hr Axel Carlsson, meddelade denne, att vid Hjälpbyrån f. n. äro inskrivna omkring 5,000 och att byrån hittills utdelat närmare 2,500 pa[illegible] och omkring 800 par [illegible]

[illegible] ha[illegible] de till L. O. anslutna organisationerna, för att därefter få sitt slutliga avgörande av den ordinarie kongressen 1923, antaget. I samband härmed framhölls, att man — till vägledning för medlemmarna — borde utge [illegible]

[illegible] Kort [illegible] efter offentliggörandet av hr Losowskys "grausambe salbe" kom det till kommunistiska partiet ett "hemligt brev", som i L. O:s representantskap hade röstat för det avslagna förslaget, borde utträda ur partiet. Och krävdes det, att partiet skulle sända representanter till Moskwa för att överlägga om saken.

Försoningsresan till Moskwa.

4 representanter sändes, varav tre äro medlemmar av L. O:s sekretariat. Och det slutade med frid och försoning. Moskwa — lika med: den kommunistiska internationalens och R. F. I:s exekutivkommitté — fann allt i sin ordning. Saken skulle behandlas på organisationsmässigt sätt. Med detta lät man nöja sig. Det var nog bara hr Losowsky, som i överilning hade handlat på egen hand, då han skickade sitt öppna brev. Han hade säkert icke överlagt med den kommunistiska exekutivkommittén.

Nu tillställdes de "kjære norske kamerater" ett nytt öppet brev adresserat till alla arbetarepartiets och den fackliga landsorganisationens organisationer i Norge.

I detta brev, som utandas välvilja och sympati, försäkras det, att det icke är Moskwas mening att enskilda fackförbund skall bryta med *sina* internationella förbindelser, om L. O. går ut ur Amsterdam och ansluter sig till Moskwa. Det är i stället meningen, att dessa förbindelser skola upprätthållas, styrkas och utvecklas.

Men det faller av sig självt, att man heller icke i detta brev — som också är undertecknat av den norska delegationen — kan underlåta den traditionella sparken åt Amsterdam. Också det norska socialdemokratiska partiet (högersocialisterna) får påskrivet. Det betecknas som "den borgerliga statens försvarsreserv", samvetslösa högersocialister" o. s. v.

Partiträtorna i full gång!

Man kan ej förundra sig om det socialdemokratiska elementet inom L. O. känner sig förorättat. Därför kunna de icke längre tiga stilla och i Social-Demokraten för den 21 december synes en protest av 23 förtroendemän från olika förbund.

De protestera mot att delegater från det *politiska partiet* reser till Moskwa och där fatta beslut, som angå fackföreningsrörelsen. De protestera mot alla de grova be-

[illegible] behandlingssätt [illegible] saken för närvaran[illegible] [illegible] diskussionen om teserna [illegible] sin tid framkallade en förlamande strid inom fackföreningsrörelsen i Norge, så kommer också spörsmålet Amsterdam-Moskwa att göra detsamma. Bägge parterna beskylla varandra för *politiska* motiv — och bägge ha rätt! Både för de socialdemokratiska och för de kommunistiska fackföreningsmännen är spörsmålet i första hand ett *politiskt* spörsmål.

För fackföreningsrörelsen som sådan kommer det att betyda förlust, vilkendera av parterna som än segrar. Det finnes de som hålla för troligt, att det leder till sprängning av L. O. ifall anslutning til Moskwa beslutas. Och för tillfället vill det synas, som om Moskwa har starkast vind i seglen.

Alfr. M. Nilsen

Arbetslösheten i Danmark.

En ökning på 7,000.

(Privat till Arbetaren.)

KÖPENHAMN, onsdag.

Den sista veckan under 1921 har bragt arbetslöshetssiffran upp till en höjd som aldrig förr. De arbetslösas antal har förökats med 7,080, så att hela antalet arbetslösa nu är 78,893.

Inom tobaksindustrien har de arbetslösas antal ökats med 1,700, icke-facklärda arbetare i industrien 1,600, snickare 380, skofabriksarbetare 300, järnarbetare 230, målare 200. Arbetsgivarnas huvudorgan, Berlingske Tidende, uttalar emellertid hoppet om "att denna arbetslöshet är för största partens del av rent förbigående karaktär", men tillägger: "Där är dess värre ingen grund till att tro, att arbetslösheten ännu har kulminerat". Och tidningen är säkert välunderrättad, ty avtalstiden för de flesta fack utlöper först den 1 februari.

Den engelska kolproduktionen ökas.

Sedan november månad har den engelska kolproduktionen stegrats starkt. Den sista uppgiften, för veckan till den 17 dec., visar en kolproduktion av något mer än 5 miljoner ton, mot 4,3 milj. föregående vecka och c:a 4,2 milj. ton veckan till den 5 dec.

KAMERABILDER

AREKRANKANDE.

Om det nya namnförslaget blir antaget lär det bliva straffbart att kalla en hund för t. ex. Pettersson. Om det är personen Pettersson, eller jycken med samma namn, som ha rätt att anse sig kränkta har emellertid ännu icke utretts. Däremot kan den, som till äventyrs benämner sin ägandes katt för Lundström, utan fruktan för polisrepressalier fortsätta att kalla den så — om det roar.

*

SVIN.

"26,353 stockholmare ha rest utrikes 1921. Resorna ha mest gällt valutasvaga länder." N. D. A.

"O, välsignad du, vår kronvaluta!
Låt oss leva Laban! Låt oss njuta
utav livets glädje i det sköna Wien!"
Det är billigt att där leva lusen,
därför finns det sex och tjugo tusen
stockholmsbor, som bli valuta-
svin.

Hungern svider här i tusen magar . . .
Men valutasvinet lever glada dagar,
och han dricker champis billigt i
Berlin.
Varje öre tjugofallt där gäller,
— ack, vad gör det då, om tysken
skäller
honom som ett grymt valutasvin!

[illegible] svenska folket, tyska
[illegible]
[illegible] ni billiga gåder, —
[illegible] drabbe eder ädla harm.
Även vi ha tjocka svin att göda,
vi, som själva knappast ha till föda . . .
Och vår levnad är som eder arm!

S—n

*

KORTARE GUDSTJÄNSTER.

En intervju med statsrådet Olsson.

Som bekant håller man för närvarande inom intresserade kretsar på att diskutera möjligheten av högmässogudstjänsternas avkortande. Saken är nämligen att man funnit det långtråkigt att sitta i 2 timmar, eller hur länge det nu är, (undertecknad måste nämligen erkänna att minnet svikit rörande gudstjänsternas längd: enär ekonomiska svårigheter lagt hinder i vägen för ett ordnat erläggande av prästskatt har jag inte ansett mig berättigad till delaktighet i själaspisen, som givetvis endast kan serveras om de spisande erlägga betalning) och höra på prästerna, sedan de nu så infekterats av den nya tidens humanitära idéer, att de utbytt sina gammaldags hederliga predikningar om svavelsjöarna och de andra attiraljerna i helvetet. Man anser dessutom att nu sedan biografteatrerna spritts till de minsta bondbyar så är söndagsunderhållningen tillräcklig även med något kortare predikningar. Den gamla anledningen till gudstjänstbesök för kyrkans feminina medlemmar, nämligen att exponera sina nya kläder, har ju också bortfallit, dels därför att så få ha råd att köpa sig nya kläder, och dels, om tillgångarna skulle medgiva sådana extravaganser, därför att detta sker lika bra på bio eller på städernas promenadplatser. Kvar står bara den anledningen att visa prästen att man är trogen sina fäders (märk, inte förfäders) tro, men det kan ju ske på kortare tid än 2 timmar.

Som sagt har man med anledning av allt detta funnit högmässorna böra förkortas, och för att taga närmare reda på utsikterna för reformens genomförande stegade jag upp till vår kristna kyrkas högsta chef ecklesiastikministern, hedningen Olsson.

Jag harskade mig och framförde mitt ärende.

— Jag har inte haft anledning att befatta mig med saken, upplyste statsrådet, jag går nämligen aldrig i kyrkan, så för mig kunde gudstjänsterna gärna vara en hel vecka.

— Det var väl mycket, vågade jag invända, och herr statsrådet, som är anförtrodd vården om svenska folkets själar, borde väl ändå betänka om icke en dylik längd på predikan, kunde vara en väl stark dosis av den rena helvetesläran. Folket mådde kanske inte bra därav.

— Kanske har ni rätt, men allra helst skulle jag vilja avskaffa hela härligheten, och slippa att gå och knåpa med förkortningsreformer.

— Det vore ju visserligen radikalt men hör det icke till her statsrådets partiprogram att gå den långsamma stegvis skeende utvecklingens väg, och då vore en liten förkortning på en halv timme kanske inte att förakta.

— Det har ingen betydelse, man måste ju i alla fall fullt avlöna svartrockarna.

— — — —.

Blir ni förvånad över mitt starka språk; jag är en gammal hedning.

— — Förstår, men i alla fall, efter denna första förkortning av högmässan kunde ju komma en nästa, och till sist kunde man kanske avvara en del utav svartrockarna, som herr statsrådet behagade uttrycka sig, därför att en präst kunde hålla gudstjänst i flera kyrkor på samma dag.

— Så korta kunna predikningarna inte bli.

— Visst, prästen behövde ju t. ex. endast gå upp på predikstolen och säga: Tro på gud, eljest ska fan ta er.

Nu var det statsrådets tur att hoja till. Emellertid syntes han tilltalad av mitt förslag, ty han lovade tänka på saken.

Don Miguel.....

*

MERA SOCIETETSNYTT.

Telegrambyrån bringar oss följande: Italienska marinministern Bergamasco har i ett radiotelegram till svenska försvarsministern framfört den italienska marinens nyårshälsningar till den svenska marinen och dess önskningar om ett fortsatt kordialt kamratskap.

— — —.

Låtom oss un hoppas, att Per Albin ordentligt framför denna hälsning från ministerkamrat Bergamasco.

*

WASHINGTONKONGRESSEN.

I FRU BRANTINGS SÄNGKAMMARE.

Som varje societetsintresserad människa vet, har dubbelexcelensen Branting med fru flyttat över till utrikesministerhotellet på Blasieholmen och sedan nu allt är klappat och klart har pressen givits tillfälle att under fru Brantings älskvärda ciceronskap betrakta de trettiotals gemaken och salarna. Säkerligen av ren glömska eller ovetenhet om Arbetarens ringa existens, kom ingen inbjudan till oss, vadan vi nödgas anlita D. N. för skildringen av härligheterna. De röja också en sakkunskap och sublim fantasi, som vi själva aldrig i livet skulle förmå prestera. Hör blott:

"Sammanlagt finnas där fjorton större och mindre rum, de praktfullaste, som sig bör, åt Blasiiholmstorg. Som nummer ett kan lämpligen nämnas hörnsalongen åt Royal till, eller Gustaf III:s salong, som den kallas efter stilen på inredningen. De vackra rokokomöblerna ha inköpts från Nordiska kompaniet och sidenet, som stolar och soffor äro klädda med, har utgått från Reinius' fabriker i Italien. En del av möblemanget och flertalet tavlor, skulpturer och andra konstverk i denna salong liksom i de övriga ha mottagits som deposition från Nationalmuseum. Intill Gustaf III:s salong ligger den s. k. Blå salongen, bland annat prydd med en av alla de magnifika kronor som utrikesministerhotellet är lycklig ägare till och därifrån kommer man in i Musiksalongen. Där har den av kung Gustav till hotellet skänkta gustavianska möbeln placerats".

Vi måste tyvärr här göra ett långt hopp — rakt genom matsalen och en hel våning! Upp i fru Brantings sängkammare. Ja — "fru Brantings sovrum med dess ståtliga säng, ett lån från Nationalmuseum. Den skänktes till Sverge en gång i tiden av Carl II av England. Vanligen brukar den emellertid få namn, heder och värdighet av Maria Stuarts säng — alltid en smula mer romantiskt".

Till yttermera visso kunna vi meddela, att — om man får döma av den grötiga bilden i tidningen — sängen ifråga närmast liknar en herrskapslikvagn utan hjul och alltså inte väcker behagliga sensationer för den som ej har öga för s. k. historisk skönhet.

Må det höga herrskapet emellertid trivas i miljön.

Carolus.

P. S. Det var så sant! Jag glömde att nämna att — "den ståtliga balsalen med fem fönster och fem kristallkronor av gammalt årtal, stolar i vitt och guld och gamla kungaporträtt på väggarna, står i samma skick som förut".

Biograferna

Bristol är det nya namnet på en gammal biograf, Birger Jarlsgat. 57. Stor lokal, god musik och — åtminstone denna vecka — bra program.

Grafisk Filmindustris journal var bra, revyn (utan Isaac och Bratt) tecknad av Nils Melander bättre — texten utmärkt. Ett 2-akts lustspel Kusinen från landet rolig och så en 1-aktare med "Snub". Amerikansk fart och humor.

Biljetterna billiga.

Piccadilly har en innehållsrik Skandiarevy, bjuder på en angenäm sjöresa utefter Norges kuster, samt en instruktiv film som visar hur en klocka tillverkas. Därefter "Fällan vid floden" ett äventyrsdrama, med Enid Bennet i huvudrollen, som hon spelar rutinerat och med effektivt utnyttjande av sina underbart vackra ögon. I allmänhet goda medspelare, delvis luxuös iscensättning, spännande handling — vad kan mera begäras? Förstklassig musik var det dessutom.

Rivoli ger denna v[illegible] Max Landa [illegible] "Passageraren [illegible] vilk[illegible] berömd[illegible] [illegible]otte filmdetektiven briljerar med sin kända skarpsinnighet och kombinationsförmåga. Inspelning och regi utmärkta. Som förspel ges en fars och en serie vackra vinterbilder.

Musiken god och väl avpassad efter programmet.

X-Film.

TEATRARNAS SPELLISTA.

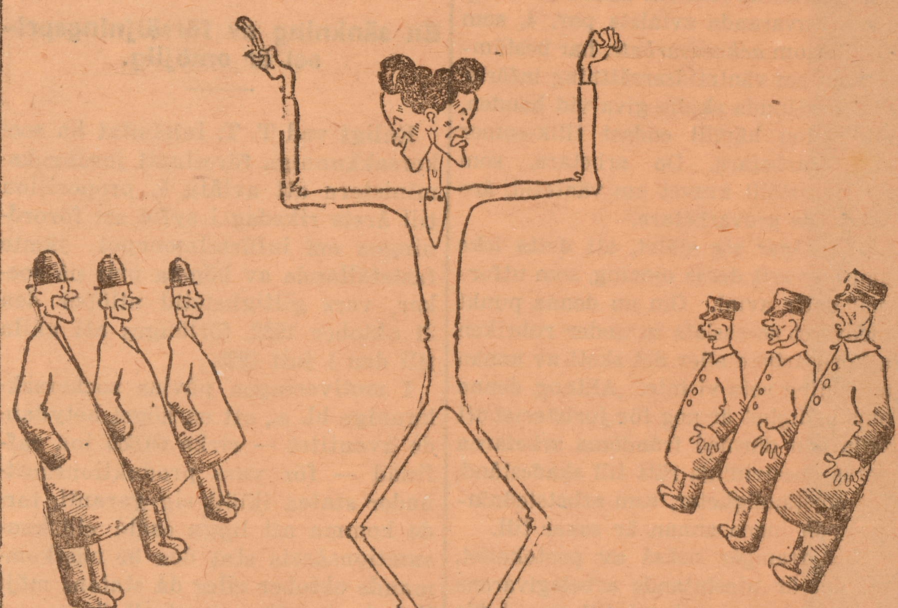
I kväll ger:

Operan: "Figaros bröllop".
Dramatiska teatern: "Pygmalion".
Mindre dramatiska teatern: "Jokern".
Svenska teatern: "Kungens dansös".
Oscarsteatern: "Frihetsbröderna".
Vasateatern: "Gå och lägg dig, Tonny".
Södra teatern: Nyårsrevyn 1922.
Mosebacke revyteater: "Klart till Mars".
Blancheteatern: "Kammarfrun".
Folkteatern: "Hemslavinnor".
Folkets hus' teater: "Den trådlösa".
Pallasteatern: "Tivoli".
Teater Casino: "Stopp! — Här är det".
...**Centralteatern:** "Svärmor kommer".
....**Teater Läderlappen:** Föreställning.

Sjöfarten på Petrograd slut för denna säsong.

Kommerskollegium har erhållit meddelande om, att sjöfarten på Petrograd nu kan anses avslutad för denna säsong. Isbrytarna "Jermak" och "Lenin" skola nu från Petrograd försöka taga ut fyra ångare, av vilka en är lastad med lin för svenska linspinneriföreningens räkning. Sedan ämnar man dock icke göra något försök att med isbrytarhjälp intaga ytterligare fartyg till Petrograd under denna seglationsperiod

Direktören och arbetarerepresentanten Gottfrid Janus Björklund.

Det skulle bli så bra i det här samhället bara Gottfrid Björklund och flera med honom kom till makten. G. B. har nu kommit till makten. Och ser till att visa vad han kan på området.

Och det är inte lite det. Av någon olycklig händelse har G. B. råkat bli direktör för spårvägsbolaget i Stockholm, fast han enligt försynens lagar skulle vara placerad som signalvakt i hörnet av Barnhus- och Drottninggatan.

Men ödet leker oftast grymt med oss människor inte minst med G. B. Kan man tänka sig en större olycka för en människa än att bli satt i en sådan ställning som ordf. i spårvägsbolagets styrelse. Denna olycka får nu lite var känning av. Först stadens stora tåliga allmänhet som vill åka spårvagn — och framför allt nu på sistone: spårvägspersonalen. De ha, liksom jag, förmodligen blickat upp till G. B. för att han hållit på arbetarnas rätt att få vara med och bestämma sina löner, men nu kommer det fatala: G. B. visar ett ansigte till Janus. Då det söktes i stadsfullmäktige för en tid sedan prutas lite på Borgarrådens 35,000 kronors löner, så var G. B. mäkta förgrymmad över att man vågade komma fram med ett dylikt förslag i dessa bistra tider. Det skulle väcka dåligt intryck om man företog lönesänkning. I dagarna har spårvägsmännen erhållit ett dekret från styrelsen, att deras löner utan vidare parlamenterande sänkas med 75 kr. per månad.

Och man hör inga protester alls från G. B:s, styrelsens ordförande, sida. Det har sin naturliga förklaring däri, att G. B. inte tänker eller tänkt bli signalvakt vid spårvägen, fast han av naturen därtill är danad, utan har han i något obevakat ögonblick tänkt sig, sittande på en av de stolar som nu användes av de utvalda borgarråden.

Det dröjer ej så många år förrän de nuvarande skola avgå — och då, är kanske tiden inne för intagande av plats.

Därför den ovanligt angenäma uppsynen åt det hållet — men när han ser åt det andra hållet blir han straxt annorlunda: lönerna skola sänkas för de små inkomsttagarna, då blir synen bitter och det dekreteras. Och sådana herrar, sådana uppkomlingar och låga själar i spetsen för arbetarna, representerande arbetarna — hur länge skall det tålas?

Konfliktläget och [illegible] spårvägsmännen.

(Forts. från sid. 1).

Det har emellertid visat sig, att den nuvarande bolagsstyrelsen icke uppfyllt de förväntningar personalen ställt på densamma i dessa avseenden. Då det gällde att reglera lönerna med hänsyn till dyrtidens tryck, ansåg personalen från början, att dyrtidstilläggen borde fastställas endast för en kortare tid i sänder, detta för att anpassa desamma efter förändrade levnadskostnader. Detta gick bolagsstyrelsen icke med på under denna tid, utan krävde dyrtidstilläggens fastställande för ett år i sänder. Så skedde också under den tid de kraftigaste prisförhöjningarna ägde rum. Under alla de förhandlingar vi förde om dessa frågor, framhölls från bolagsstyrelsens sida att, huru berättigade än våra krav voro, kunde de icke tillmötesgås på grund av spårvägarans dåliga ekonomi. Däremot utlovades från samma håll, att då denan ekonomi bleve bättre, skulle personalen erhålla kompensation för sin lojalitet.

Som bekant ökades icke spårvägens taxor förr än i slutet av 1919. Att så icke skedde fick uteslutande den anställda personalen umgälla. Kristidens hela tryck för spårvägarna under fem långa år har personalen burit. Därmed ha de också, enligt sin mening, gjort sin plikt helt och fullt mot det samhälle och den allmänhet de dagligen tjäna.

Taxefrågan för spårvägarna har nyligen varit föremål för behandling, och alla de ansvariga myndigheter, som yttrat sig därom funnit den nu till de faktorer, som inverka på spårvägsdriften. Spårvägens ekonomi torfastställda taxan skälig med hänsyn de dock nu tillåta att de löner, som betalades under 1921, även komme att utgå för 1922. Trots detta har personalen förklarat sig villig att godtaga samma löner för 1922, som utgingo under 1920, vilket för spårvägen skulle betyda en besparing av en och en kvarts miljon kr. under innevarande år. Det torde därför icke kunna påstås att personalen har några orimliga fordringar.

Björklunds planer gå ut på att ställa spårvägspersonalen 100 kr. under brandmännen i månaden.

Jämför man personalens löner med befattningshavare i kommunens tjänst, skall man finna att t. ex. en brandman f. n. har en lön som i genomsnitt överstiger spårvägsmannens med 50 kr. i månaden. Sänkes spårvägspersonalens löner med 75 kr. i månaden, komma dessa löner, även om man tar hänsyn till att indextalet sjunkit, att i genomsnitt vara minst 100 kr. mindre pr månad än de löner en brandman åtnjuter. Befattningshavarna ha dessutom betydligt bättre förmåner i fråga om semester m. m. än spårvägspersonalen. Dessutom ha de pension. Det synes vara en genomgående princip inom Stockholms kommunalförvaltning, att de befattningshavare, som äro uppförda i lönestaten, skola ha bättre förmåner än de, som lyda under kollektivavtalen. Är månne detta förorsakat av de senares krav på medbestämmanderätt? Därmed vilja vi icke ha sagt att de lägre befattningshavarna, som äro uppförda i lönestaten, ha för mycket betalt. Snarare tvärtom.

I en del av pressen har framhållits att även spårvägspersonalen skulle ha rätt till pension. Så är emellertid icke fallet. Tvärtom är det så illa ställt, att en hel del av våra medlemmar, som börja bli gamla och snart skulle behöva pension, f. n. icke ha någon utsikt att få sådan.

För bedömande av spårvägspersonalens löner må man även komma ihåg att de arbeta under synnerligen svåra förhållanden. Deras tjänstgöring är förlagd lika myeket til natt och söndagar och helgdag som till vanlig dagtid. Visserligen erhålla de andra fridagar i stället, men kvar står dock, att de få arbeta 48 timmar i veckan under delvis mycket olämplig arbetstid. Därtill kommer det ökade ansvar, som införande av den tyngre och dyrbarare materielen medför. Av allra största intresse torde även vara att spårvägspersonalens löner sättas så, att personalen kan trivas och stanna [illegible] under normala tider på [illegible] naden. Att, såsom skatt u[illegible] re åren, ständigt nyrekr[illegible] vägskåren kan icke vara [illegible] tjänsten. Då man beräk[illegible] naderna för utbildning av en spårvägsman belöpa sig på omkring 1,000 kr., förstår man, att även detta betyder avsevärt för spårvägens ekonomi.

Lönerna böra bestämmas av huruvida personalen kan leva på dem eller ej.

Att den nuvarande bolagsstyrelsen har stora svårigheter att kämpa med för att fullt säkerställa detta stora företag ekonomiskt, kan icke förnekas. När den griper sig an dessa stora uppgifter, begår den ett felgrepp, då den anser sig kuna lösa alla svårigheter genom att tillgripa nedsättning på en enda post å debetsidan: personallönerna. Visserligen är detta den största posten, men detta ensamt kan icke få vara avgörande. Hänsyn måste även tagas till om personalen kan leva på lönerna, som bjudas. Att detta måste bli mycket svårt på de löner medlingsförslaget erbjuder är utan vidare klart. Därmed vilja vi icke ha uttalat något klander mot herr Rabenius personligen. Han har alldeles säkert gjort sitt bästa, men han har icke kunnat komma längre på grund av bolagsstyrelsens motstånd. Dock är det ju bekant att en minoritet av denna styrelse bättre velat tillgodose personalens intressen.

För att förbättra spårvägens ekonomi finnes helt säkert en hel del andra möjligheter än att över hövan sänka personalens löner. En bland de viktigaste är införande av större vagnar, vilka göra det möjligt att betjäna flera passagerare pr befattningshavare. Dessutom kan det icke få lämnas osökt att genom en genomgripande omorganisation av hela spårvägens förvaltningsapparat, söka verkställa besparingar.

Vår organisation vill med sitt arbete skapa en duglig och skötsam spårvägskår. Vi inse att detta icke kan ske på annat sätt än genom att ge personalen goda löner och trygga anställningsförhållanden. Det är att beklaga att våra synpunkter i detta avseende icke ha beaktats av spårvägsstyrelsen. Hade så skett sk[illegible] enligt [illegible] styrelsen, ut[illegible] och den [illegible] spårvägs[illegible] gemensamt tjäna.

För Stockholms spårvägspersonals samorganisation:

J. G Andersson.

Statens telefonister till prostituti[illegible]

(Forts. från sid. 1).

men eller deras krav på skönhet och komfort blivit bortskämda — de reda sig nog, menar riksdagsmannen, som fastställt deras usla löner, medan han själv försäkrat sig 32 kronor om dagen och billig mat i riksdagens restaurang.

Annorlunda är det med topparne vid telegrafverket. Telefondirektören har kr. 1,489: 19 i månaden och överkontrollörerna från 800 till 950 kronor plus dyrtidstillägg! och med de livsvanor som sådana herrar kunnat bestå sig är det ju icke mera än billigt och rimligt, att deras pension — som erhålles vid 65 års ålder utan hänsyn till anciennetet — satts till 9,000 kronor plus dyrtidstillägg för direktören och 5,076 plus dyrtidstillägg för överkontrollörerna.

Vi skola snarast återkomma med ännu en artikel i saken.

Ottar.

Stockholms socialistiska klubbars familjefest Nyårsdagen.

Stockholms socialistiska klubbars familjefest Nyårsdagen i Södra Folkets Hus hade samlat så många deltagare som lokalen kunde rymma, däribland ett femtiotal småttingar. Kommitterade hade sörjt på bästa sätt för trevnaden, icke minst för de små.

Efter ett musiknummer höll Elving ett hälsningstal varefter Elsa Karlsson från Hagalund, en pigg tolvårstös, deklamerade vackert och förtjänstfullt och sjuårige Sverre Falk väckte allmän munterhet genom sitt lugna och tvärsäkra uppträdande.

Edlund berättade sagor och roliga historier och Gustav Borg drev stämningen i tak som lek- och dansledare. Sven Törnblad och fr. Rut Andersson skötte om musiken förträffligt.

Till programmet hörde självfallet kaffedrickning samt dans kring granen för små och stora. Slutligen förtjänar ett par småpojkar, Gösta Eklund och Edvin Törnkvist, att nämnas för sina präktiga prestationer å dragspel och fiol.

Matts.

Esperantisterna skriva till konungen.

I en till konungen ställd skrivelse hemställer Svenska Esperantoförbundet att provundervisning i esperantospråket under år 1922 måtte anordnas i tvenne högre klasser i en folkskola. I motiveringen hänvisas bl. a. till Nationernas förbunds sistlidne höst fattade beslut att i nästa mötes dagordning upptaga frågan om Esperantos införande i alla världens skolor och att förslaget härom framlades av 13 staters delegerade, vidare anföres det intresse, som från mer eller mindre viktiga institutioner av internationell karaktär visats Esperanto, såsom t. ex. av Internationella arbetsbyrån och Internationella Röda Korset.

Det måste därför, heter det i skrivelsen, anses vara av vikt att försöksundervisning i Esperanto anordnas redan 1922 för att det före Nationernas förbunds nästa möte instundande höst må kunna utrönas, huruvida det kan anses lämpligt att, i likhet med vad som redan skett i en del andra länder, i större eller mindre omfattning upptaga det internationella hjälpspråket på skolschemat även i vårt land.

I samband härmed kan meddelas, att finska riksdagen ånyo beviljat den finska esperantorörelsen ett årligt anslag av 25,000 mark.

Facklig parlamentarism.

Ett skiljedomsutslag, vari juristeriet triumferar.

Den reformistiska fackföreningsrörelsens strävan, att i god socialdemokratisk anda verka avtrubbande på arbetareklassens kampställning mot arbetsgivaredömet, har tagit sig det mest typiska utslaget i den fackliga parlamentarismen. Genom underhandling, jämkning och försynthet har man trott sig kunna blidka det av enbart profithunger behärskade arbetsgivaredömet till eftergifter. Den direkta aktionen har mer och mer ersatts av den indirekta. Och våra kollektivavtals formulering med minutiöst utformade stadganden om en vidlyftig underhandlingsprocedur för slitande av tvister, för att slutligen kulminera i skiljenämndsförfarandet, är ju fakta, som icke ens den mest i den reformistiska taktiken förtjuste anhängare kan förneka, och i huvudsak ha varit till men för ett effektivt hävdande av arbetareintresset.

I dagarna ha åter ett skiljedomsutslag fallit, som erinrar om vart det bär hän när denna fackliga parlamentarism i tid och otid skall tillämpas.

Det gäller ett fall vid Lidingöbrobygget. Den 28 oktober avskedades en del grovarbetare på grund av, som det uppgavs, arbetsbrist, ehuru arbete fanns och den tillfälliga arbetsbristen [illegible] däruti, att en stenleverans ute-[illegible]arna hade i anledning där-[illegible] firman [illegible] ersättning [illegible] de n[illegible]gats gå arbetslösa i anledning av den försenade stenleveransen, och härvidlag åberopat det för grovarbetarna inom byggnadsindustrien gällande kollektivavtalet. Naturligtvis vägrade firman; de äro ju inte tyskar för ingenting, och för nämnda firma har, enligt vad det meddelats oss, det ingalunda varit obekant att man önskat få bort de svenska arbetarna för att ersätta dessa med importerade tyskar. Denna sista tanke har man av fullt uppenbara skäl inte så där öppet vågat att föra fram nu.

I anledning av vägran från firmans sida att gottgöra de arbetare, som utan egen förskyllan icke fingo fortsätta arbetet, genom den försenade stenleveransen, vilken försening naturligtvis inte är arbetarnas fel utan uteslutande arbetsledningens, beslöto då arbetarna att hänskjuta tvisten till skiljedom. En sådan blev omsider tillsatt, bestående av en representant för vardera parterna. Från arbetarehåll utsågs ombudsmannen i Stockholms grovarbetarefackförening, avd. 36, hr Frenne Olsson, från firman civilingenjör Anders Ahlén, och dessa hade i sin tur till skiljedomare enat sig om rådman F. A. Lindh.

Vid förlikningssammanträdet den 21 dec., varvid parternas muntliga redogörelser för resp. ståndpunkter föredrogos, fanns, enligt det protokoll, som företetts oss, en skrivelse från firman, vari den ytterligare preciserade sin ståndpunkt och hävdade, att arbetarna i det åberopade avtalet sakna stöd för sitt krav. Firman gjorde gällande, att väntetidsersättning endast kan komma ackordsarbetare tillgodo under liknande omständigheter. Och skenbart förefaller det som firman skulle ha rätt till denna tolkning. I det nuvarande avtalets par. 4, som handlar om *ackordsarbete*, har bestämmelsen om väntetidsersättning införts, vilket sålunda skulle giva vid handen, att rätten härtill endast tillkommer ackordsarbetare. De arbetare, som nu framställt kravet om väntetid, äro tidlönade grovarbetare.

Det säger sig självt, att detta icke kan ha varit deras mening, som utformat detta avtal. Om nu denna punkt medvetet smusslats in under rubriken ackordsarbete eller det skett av annan anledning veta vi inte. Alltnog, denna omständighet är nog för juristeriet att fälla och därmed frändöma arbetarna deras obestridliga rätt till skadestånd, för omständigheter, som arbetsledningen och ingen annan är saker till.

Det framgår också av protokollet, att det är uteslutande arbetsgivarens uppfattning, som legat till grund för domslutet av rådman Lindh, och någon hänsyn till andra partens uppfattning, har icke tagits. Utslaget lyder också i all sin nakna enkelhet som följer:

"Enär ostridigt är, att de arbetare, vilka framställt anspråk på väntetidsersättning, utfört timlönsarbete, då de den 27 sistlidne oktober efter skedd tillsägelse slutat arbetet

samt åberopade bestämmelser under mom. g, par. 4 uti ifrågavarande kollektivavtal angående rätt i visst fall till väntetidsersättning icke kan avse dylikt arbete utan endast ackordsarbete,

alltså finner skiljenämnden det framställda anspråket på väntetidsersättning icke kunna bifallas."

Alltså: när t. o. m. en jurist som hr Lindh måste gripa till så vaga uttryck som att stadgandet i nämnda paragraf i avtalet "icke kan a n s e s avse" etc., etc. så förstår man, att det är rena rama juristeriet som här fällt utslaget.

Och för denna historia får arbetareparten betala 50 kr. till hr Linh för uppdraget att frändöma arbetarna en obestridlig rätt till visst skadestånd av orsaker till vilka andra varit vållande!!

Men det är inte nog med denna sida av domen. Det innebär också det öpp-[illegible]klamerandet av att arbetarna [illegible]igt stå på tå och vänta tills [illegible] arbetsgivaren behagar kalla honom. Och när han väl en gång är kommen i arbete skall han utan vidare få fösas bort från arbetsplatsen. Det är ju egentligen det bristande förutseendet i ledningen av arbetet i fråga som förorsakat arbetarnas utkastande i arbetslöshet, i trots av att arbete finnes.

Hr Lindhs domslut är ett slag i ansiktet på arbetarna. Men så tillvida kan ju utslaget vara bra, att det lär arbetarna, dels att se upp med de soppor i form av avtal som deras underhandlare koka ihop åt dem och dels att i stället för att lita till av överklassen behärskade skiljedomsinstitut göra sina organisationer så att de kunna förlita sig till dem i stället.

G. S—m.

Möjligheterna för nödhjälpsarbeten i Bohuslän undersökas. Landshövding von Sydow och generaldirektör Pegelow företaga i nästa vecka en resa till stenhuggeridistrikten norr om Lysekil för att överlägga med arbetslöshetskommittéerna rörande möjligheterna för anordnande av nödhjälpsarbeten.

Sakkunnige om sockerproduktionen.

En sänkning av försäljningspriset är omöjlig.

Enligt vad T. T. inhämtat ha sockersakkunniga föreslagit jordbruksministern att avlåta k. proposition till årets riksdag i syfte att förordningen om införselmonopol jämte fastställande av högsta pris på socker, vars giltighetstid utlöper den 31 oktober 1922, förlänges att gälla till den 1 juli 1923.

I motiveringen påvisa sockersakkunnige bl. a., att en högst betydande kvantitet — cirka 60,000 ton raffinad — för vars produktionskostnader staten iklätt sig garanti, torde komma att ligga osåld vid konsumtionsårets slut den 31 nästkommande oktober eller då statens möjlighet att utöva kontroll över sockerprisen upphör. För Svenska sockerbolagets del beräknas vid nämnda tidpunkt föreligga ett lager av 58,000 ton raffinad — en kvantitet som ungefär motsvarar 5 månaders försäljning för bolaget. Och för Mellersta sockerfabriksbolaget beräknas det kvarliggande lagret till 4,240 ton, som ungefär motsvarar 3 månaders försäljning för detta bolag.

En sänkning av sockerpriserna förordas.

De sakkunniga framhålla vidare, att tillverkningskostnaderna för socker av fjolårets betesskörd visserligen sjunkit, men dock ej i den utsträckning man kunnat förvänta. I stort sett kan sägas, att den svenska sockertillverkningen fortfarande arbetar med höga produktionskostnader. Däremot har priset å den utländska sockermarknaden undergått katastrofalt fall. Kommer det låga priset å utländskt socker — ungefär 60 öre pr kg. tull, accis och mottagningskostnader inberäknade — att kvarstå nästa höst, varmed man givetvis för säkerhetens skull måste räkna, måste det den 31 oktober 1922 kvarliggande lagret av svenskt socker av fjolårets skörd försäljas till detta förlustbringande pris för att kunna finna köpare vid [illegible] utländska sockret. Det nuvarande maximipriset för svenskt socker ligger visserligen ej obetydligt över de nuvarande produktionskostnaderna, varför den beräknade förlusten vid försäljningen av lagerbehållningen till större delen täckes, om det överpris, som nu utgår för svenskt socker, uttages under hela konsumtionsåret.

De sakkunnige anse sig därför böra förorda en åtgärd, varigenom sockerpriserna även efter den 31 oktober 1922 kunna hållas uppe. Då sakkunnige ej anse, att en tillfällig förhöjning av sockertullen är att förorda, finna de den lämpligaste åtgärden vara att förlänga tiden för införselmonopolet. Denna åtgärd synes också vara den mest naturliga. Sockergarantien kan ej sägas upphöra förrän allt socker, framställt av 1921 års betskörd, är försålt. Staten bör därför, så länge statens förpliktelser till bolagen ej äro till fullo avvecklade, bibehållas vid det avgörande inflytandet över sockerprisen och den inländska sockermarknaden, som gällande förordning om importmonopol och högsta pris å socker skänker.

Då i förordningen ingår bestämmelse att k. m:t när som helst kan upphäva monopolet — en bestämmelse, som givetvis bör bibehållas — synes ingen olägenhet vara förenad med att låta förordningen gälla till slutet av nästa finansår. K. m:t äger då i sin hand att avveckla statsgarantien antingen genom att låta det högre priset uttagas ända tills en stor prissänkning på en gång företages eller genom gradvisa prissänkningar. Den förra utvägen giver möjlighet att tidigare upphäva införselmonopolet, men kan tilläventyrs möta betänkligheter ur handelssynpunkt.

Vad angår de förestående prissänkningarna, uttala sakkunnige, att handelsvärlden i god tid bör underrättas om, när sänkningarna komma att företagas. Med undantag av den nu vidtagna prisjusteringen bör ingen sänkning företagas, förrän sakkunnige nästa höst blivit i tillfälle taga del av sockerbolagens bokslut för räkenskapsåret 1921—1922.

Köpet af Brodinfartygen avslutat.

Ha övergått i ett norskt rederikonsortiums ägo.

De förut i dagspressen omskrivna elva Brodinfartygen ha nu, enligt på onsdagen i Stockholm avslutat kontrakt, övergått i norsk ägo. Köpare är Forenede Rederier A. S., representerat av skeppsredare Willy Görrissen i rederifirman Görrissen & C:o i Kristiania.

Fartyg[illegible] alla äro moderna [illegible] verkstad, äro Arcturus, Aldebaran, Altair, Anteres, Aries, Ingrid Brodin, B. G. Kronberg, Lisa Brodin, Olof Brodin, Harald och Hermes. Skeppen, som alla äro av högsta klass i Norsk Veritas, uppgå tillsammans till inemot 36,000 ton. Utförsellicens är beviljad och fartygen övertagas av sina ägare under den närmaste framtiden.

Hantverksföreningen flyttar in i sin nya lokal.

Sveriges hantverksorganisation har i dagarna inflyttat i den inköpta fastigheten Nytorgsgatan 17, Riks 245 84, där byrålokaler äro inrymda. F. n. pågår arbete med inredning för hantverksinstitutets undervisningslokaler såsom verkstäder för snickare, mekaniker, bleck- och plåtslagare m. fl. varjämte ordnas för laboratorium, museum, lärosalar m. m.

TILL SYSSLOMAN VID LANGBRO SJUKHUS

efter kapten Nordenskjöld har sjukhusstyrelsen utsett sysslomannen vid Provisoriska sjukhuset S. Svenson.

Lokföraren fick slaganfall. Då uppgående kontinentaltåget till Kristiania på onsdagen passerade Vetlanda, träffades helt plötsligt lokomotivföraren A. Dahllund av slaganfall. Lokeldaren ensam fick därför framföra tåget till Trollhättan. Vid ankomsten till Trollhättan blev den sjuke omedelbart sänd till sjukhuset, där han på onsdagsmiddagen avled utan att ha återfått sansen. Dahllund var född 1867 och hemmahörande i Åmål.

FRIA SPALTEN

För eller emot anslutning till R. F. I.

Nu är avgörandets stund inne, då det gäller att taga ställning för eller emot Moskwa. Och detta faller ju sig ej svårt för de syndikalister, som äro syndikalister mera än blott till namnet.

Min ställning är obetingat *mot* Moskwa.

Här ovan har jag i korta ordalag deklarerat min ställning till Moskwa, och den kan ej vara annorlunda, ty jag är syndikalist i ordets djupaste betydelse.

Det är ej utan, men med en viss förvåning ser, att några av syndikalismens officiella (de älska att kalla sig så själva, och "naturligtvis" är det bara de, som ha den rätta åsikten) representanter ej veta på vilka ben de skola stå, en har ju till och med tagit ställning mot en syndikalistisk international, men han har på samma gång förklarat sig anhängare av Moskwa. Visserligen under hävdandet av syndikalismens principer, men detta är ju blott en illusion.

För ej länge sedan pågick en het debatt i Syndikalisten om syndikalismens politiska neutralitet gentemot anarkisterna, och det förefaller ganska inkonsekvent att Lånström, som då förde färlan mot anarkisterna, och predikade död och förbannelse över dessa, för att de — såsom han påstod — försökte slå sin "småborgerliga" stämpel på syndikalismen, nu förklarar sig obetingat komma att rösta för Moskwa och därmed stödja det blodiga tragediskådespel, vari Lenin är regissör. Och ändå skriver han själv, att överväldigande skäl tala emot anslutning. O, du obegripliga, konstiga. — —

Om vi börjar granska den röda fackföreningsinternationalen i sömmarna, skola vi finna, att den blott är en kommunistisk partiinternational; att den kommunistiska partistämpeln är slagen på alla resolutioner och stadgar, vilka blevo antagna på den konstituerande kongressen i Moskwa.

Om nu S. A. C. ansluter sig till R. F. I., då har S. A. C. antagit kommunismens lära och erkänt, att densamma är den enda, på vilken ett nytt samhälle kan baseras. På samma gång har S. A. C. underkänt syndikalismen som samhällsomdanande faktor och bortkastat densamma — oprövad. Men [illegible] nytt samhälle [illegible] baseras? Nej. Tvärtom. Sovjetrysslands blodiga historia är ett avskräckande exempel, som visar, att kommunismen är en lära, varpå ett nytt samhälle *ej kan* och *ej får* baseras.

Syndikalismen däremot är läran, varpå ett nytt samhälle *kan* och *bör* baseras. Logiskt utformad, såsom syndikalismen är, skall den ej svika eller visa sig felaktig, när vi en gång omsätta den i praktiken. I nuet bygga vi upp organisationerna, vilka nu äro kamporganisationer för skaffandet av bättre existensvillkor åt arbetarna samt för närmandet och uppnåendet av målet. När vi nått detta omvandlas kamporganisationerna till produktions- och distributionsorganisationer; eller med andra ord de bliva det nya samhällets organism.

Om vi nu skulle tänka oss, att vi till varje pris måste ena arbetareklassen, utan hänsyn till de olika åskådningar, vilka göra gällande bland den; vore detta enande då lyckligt? Nej, jag tror ej det. Den skulle möjligtvis kunna hålla samman i nuet, men då vi en gång stode framför målet, då skulle otvivelaktigt centralister och decentralister dela upp sig på två fronter för att börja strid med varandra. Vad bleve följden av detta? Jo, vi hade med säkerhet fört arbetarrörelsen till en *grav* ur vilken den kanske aldrig skulle uppstiga.

Därför måste vi samla arbetarna kring *ett* ideal, och detta ideal måste vara syndikalismen, då ha vi en stabil front att vända mot kapitalismen, då kunna vi med tillförsikt taga upp kampen för syndikalismens stora, stolta, sköna mål, som vi uttrycka i orden: *Arbetarnas övertagande av produktionen.*

Vi kunna bilda en syndikalistisk international, som kan samarbeta med R. F. I., då förhållandena så kräva.

Kamrat Severin skriver: bilda syndikalisterna en egn international, så kommer syndikalismen blott att bliva en isolerad och obetydlig rörelse. Men blir detta fallet? Nej! Hava vi nationellt såsom särorganisation kämpat oss fram och blivit en rörelse att räkna med, då kunna vi även internationellt särorganiserade kämpa och strida för syndikalismens slutliga seger. Vidare påstår han, att de tendenser (beslutet på Düsseldorf-kongressen att en syndikalist ej får vara medlem av ett politiskt parti) som insmugit sig i den tyska syndikalismen, skola insmyga sig i en syndikalistisk international. Och vore detta så olyckligt; Nej, visst inte; ty tyska syndikalismen har just inslagit på den rätta vägen. Och S. A. C. måste md naturnödvändighet förr eller senare fatta samma beslut, ty ingen vill väl påstå, att det går att vara syndikalist och socialdemokrat på samma gång. — Krossa staten — bygga staten!

Jag sitter just och tänker på S. A. C:s deviser: frihet och självansvar; gives det plats för dessa i R. F. I.? Nej! Om det är någonting, som ej fått plats där, så är det väl dessa ting. I stället sitter centralisationen i högsätet, och där centralisation är, där finnes ej frihet och självansvar. Alla trådar skola samlas till Moskwa, och där skall "intelligensen" sitta och styra den "själlösa massan" fram till revolutionen och när denna en gång är genomförd, kommer "intelligensen" att upphäva sig till diktator över den "själlösa massan". — Lagfabrikationen, en gros, kommer åter att börja. — Arbetarna ha bara bytt om herrar. — Återigen upprullas samma tragiska bloddrypande skådespel, som pågår nu. — För diktatorskandidater äro och bliva arbetarna blott — en själlös massa, ett trappsteg och ett utsugnings objekt. — Historien har lärt och de dagliga erfarenheterna lära oss ännu, att all diktatur är av ondo. Det finnes ej någon människa så skapad, att hon kan inneha makt, utan att missbruka den, därför är det nödvändigt, att den federativa principen blir förhärskande i världen.

Kamrat! Tänk dig före två gånger, innan du går till val! Skall du rösta *för* Moskwa? Och därigenom låta "S. A. C." dela "Dansk Syndikalistisk Sammenslutnings" öde, låta de svenska syndikalistiska pionjärernas arbete spolieras, och deras uppoffringar vara gjorda till ingen nytta. — Eller skall du rösta *mot* Moskwa? Och fortsätta din kamp *för syndikalismen mot kommunismen, socialdemokratien* och *borgarsamhället.*

Gör det sistnämnda, kamrat! — Gå ej ifrån syndikalismens principer! Ty, vad äro principerna? Jo, de äro logiska slutsatser och sanningar, varpå organisationen är byggd.

Hilding Fixell.

Kommer mjölkpriset att sänkas? Enligt uppgift i N. D. A. har direktör Benzinger i Mjölkcentralen, förklarat att ett prisfall å mjölk inom den närmaste framtiden torde vara gansk[illegible] ligt. [illegible] ras om prisfall [illegible] doämnen. Men när — —?

Adressändring.

Redaktionens och Expeditionens adress är numera

Box 399
Stockholm 1.

I. W. W. och Röda Fackföreningsinternationalen.

I. W. W. proklamerar kamp mot Moskwas agenter.

Vi äro härmed i tillfälle att från auktoritativt håll meddela, att det nu är slut med bolsjevikinflytandet i I. W. W. i Amerika. Det var ju bara en tidsfråga, då Amerikas arbetare skulle få ögonen öppnade för det falska spel bolsjevismen bedriver under den röda flaggan som täckmantel. Den "röda" bubblan är nu brusten i Amerika, och de duperade offren stå där med hokhyllorna fulla med "litteratur" utan värde och hjärnan full av nedskrotade samhällsteorier.

Efterföljande dokument, som blivit oss tillsänt i svensk översättning från I. W. W:s General Executive Board (Allmänna exekutiva kommitté) talar ett tydligt språk och förtjänar att noggrant uppmärksammas.

"Chicago, Ill., Dec. 10, 1921. *Industrial Workers of the Worlds allmänna exekutiva kommitté* rekommenderar, att vår organisation icke må på något sätt ansluta sig till den Röda fackföreningsinternationalen.

Kommittén har nått detta sitt beslut efter noggrann undersökning av de stadgar och resolutioner som antagits av den första kongressen i Moskwa, samt av den preliminära rapporten och talrika andra dokument, som sänts oss av arbetskamrat George Williams, *den ende auktoriserade delegat vi sänt till denna kongress.*

Kommittén betraktar anslutning av Industrial Workers of the World till denna s. k. international icke blott såsom olämplig utan även såsom absolut omöjlig, av följande skäl:

I. W. W. — en anarkistisk fördom.

Kongressen fördömer ut- [illegible] W. W:s politik och [illegible] tion i taktikfrå- [illegible] paragraf 26, förekommer följande:

Industrial Workers of the World, en oberoende organisation i Amerika, är för svag att intaga de gamla fackföreningarnas plats. I. W. W. har en ren anarkistisk fördom mot politik och politisk aktion och är splittrad för och mot i en sådan kardinalfråga som proletariatets diktatur... Därför är frågan om skapande av revolutionära celler och grupper inom Amerikanska arbetarfederationen och de oberoende förbunden av största vikt. Enda sättet att vinna den amerikanska arbetarklassen är att föra en systematisk kamp inom fackförbunden.

I resolution VII, under titeln organisationsfrågan, förklarar sig kongressen speciellt för taktiken att "borra inifrån" de reaktionära fackföreningarna och fördömer alla ansträngningar att skapa nya och vetenskapligt revolutionära organisationer. Under sektion V av denna resolution (Organisationsproblemen i de förnämsta länderna) beskrives I. W. W:s arbete i England på följande sätt:

I England göras ansträngningar att skapa nya organisationer av I. W. W. eller One Big Union typ, oaktat det redan finns en mäktig arbetarrörelse som håller på att undergå en radikal förändring. Sådana försök böra absolut och på det skarpaste fördömas. Att bryta loss tiotusentals revolutionära arbetare och bilda nya oberoende organisationer är ett brott mot Englands och hela världens arbetarklass. Fördenskull böra alla organisationer som gilla den Röda fackföreningsinternationalen koncentrera alla sina ansträngningar med mål att vinna över förbunden ett och ett i sänder, sammansluta sina leder och icke slösa tid på ett utvalt fåtal, "gräddan", som är i kontakt med massorna.

Om vi icke äro beredda att medgiva att den brittiska administrationen av I. W. W. är ett brott mot arbetarklassen och hela världen, äro vi således avstängda från anslutning till dem som så deklarera.

Nästa paragraf (19), hänvisande till Amerika, nedlägger såsom lag ett program, som står i rak motsats till det program I. W. W. har följt sedan början. Det är som följer:

I Amerikas Förenta stater, där vi ha den reaktionära amerikanska arbetarfederationen, några oberoende förbund, I. W. W. samt andra, gäller ävenledes principen att stanna i de gamla föreningarna. I. W. W:s medlemmar böra ansluta sig till sina respektive yrkesförbund och driva sin propaganda ibland dem, förklarande arbetarklassens problem. Ju längre de hålla sig borta från amerikanska arbetarförbundet, desto större skola lidandena bliva, och desto svårare skall de organiserade massornas frambund, vilka gynna den Röda fackföreningsinternationalen böra samordna sin verksamhet och komma till förståelse med de arbetarråd, vilka offi- [illegible] ciellt tillhöra Amerikanska arbetarfederationen, men gilla vår taktik. Även så bör samförstånd och enhetlig aktion etableras mellan I. W. W. och lokalorganisationer av Amerikanska arbetarfederationen, vilka gilla den Röda fackföreningsinternationalen.

Förbindelse omöjlig med Moskwa.

2) Den Röda fackföreningsinternationalen är politisk till sin karaktär och domineras av politiker. Den är i själva verket det kommunistiska partiet i tunn förklädnad.

Bevisen härför äro så rikliga i kongressens officiella transaktioner, för att icke tala om sammansättningen av dess personal, såsom beskriven i arbetskamrat Williams rapport, att vi endast behöva citera deras stadgar. Artikel III (villkor för medlemskap) säger:

Varje revolutionär ekonomisk klassorganisation är valbar till medlemskap i den Röda fackföreningsinternationalen, om den accepterar följande villkor: Sektion 7. Gemensam aktion med alla revolutionära organisationer och kommunistpartiet i landet i alla defensiva och offensiva åtgärder mot bourgeoisien. Och resolution III I frågan om förhållandet mellan Röda fackföreningsinternationalen och den kommunistiska internationalen, i vilken kongressen resolverar; 2) Att etablera Tredje kommunistiska internationalen så nära kontakt som möjligt med den, såsom varande en förpost av den revolutionära arbetarrörelsen i alla delar av världen, på basis av gemensam representation på båda exekutiva kommittéerna, gemensamma konferenser, etc. 3) Att ovannämnda kontakt bör hava en organisk och affärsmässig karaktär och taga sig uttryck i gemensam förberedelse av prerevolutionär aktion i nationell eller internationell skala. 4) Att det är nödvändigt för varje land att sträva till förenande av de revolutionära förbunden och etablerande av den intimaste kontakt mellan röda fackförbund och de kommunistiska partierna för verkställande av båda kongressernas beslut.

Om vi igen vända oss till stadgarna, så finna vi (Art. X "Förbindelser med den kommunistiska internationalen" — sektion j), att tre representanter från den Röda fackföreningsinternationalen skola sitta med avgörande röst i den Tredje internationalens exekutiva kommitté, och vice versa.

Tills vårt eget stadgande, som förbjuder allians med något som helst politiskt parti är upphävt, kan ingen förbindelse tänkas mellan en sådan organisation och I. W. W.

Moskwa vill "likvidera" I. W. W.

3) Den klick som skapade och som kontrollerar den Röda fackföreningsinternationalen har öppet förkunnat sin avsikt vara att "likvidera" alla arbetarorganisationer var som helst, vilka vägra, att underkasta sig deras autokratiska disciplin.

Alltigenom de publicerade stadgarna påträffas ovederhäftiga anfall på vår organisation såväl som andra liknande i varje land, dit den Röda fackföreningsinternationalens inflytande sträcker sig. Kommandon ges med en ton av påvlig ofelbarhet. Men dessa själv-inbillade diktatorer över världens revolutionära proletariat gå längre än till att avfatta resolutioner. De sända propagandister, välförsedda med pengar, att försöka bryta sönder sådana förbund, som vägra att ovillkorligen underkasta sig deras suveräna dekret. Om detta faktum ha vi tillräcklig och övertygande bevisning.

4) Det är den Röda fackföreningsinternationalens avsikt att likvidera, d. v. s. förstöra I. W. W.

Vi ha allaredan visat, att denna kongress antog resolutioner, som ogillade I. W. W:s position och i själva verket tillrådde ett [illegible] uppgivande av dess separata existens och sända våra medlemmar på en vildgåsjakt, försökande att "erövra fackföreningarna".

Vi återgiva härmed från ett dokument med titel "Sammandrag av rapport om fackföreningspolitiken i Förenta staterna" (utarbetad av Joseph Dixon) följande, vilket i själva verket innebär en aktionsplan att följas av Röda fackföreningsinternationalens anhängare:

Under tiden befinna sig de aktiva revolutionärerna i One Big Union och i Industrial Workers of the World och liknande organisationer. Medan deras antal icke är stort dominera de sådana revolutionärers sinnen, vilka tillhöra fackföreningarna, och inspirera dem med hopplöshet samt göra dem overksamma därinom. En väg måste uppletas att likvidera sådana "idealförbund" och lössläppa den revolutionära energin bland massorna; den idén är mera viktig än den verkliga strukturen och det medlemskap det gäller. Det måste erkännas, att detta kan göras endast gradvis. Det första steget kommer förmodligen att bliva upphävandet av det nuvarande förbudet för revolutionärer att hålla ämbete i fackföreningar samt överlämnande av jurisdiktion över välorganiserade industrier, såsom gruvindustrien, till de etablerade förbunden; och när denna process har väl börjat, sammanträngning av de återstående strukturena av "idealförbunden" och koncentrerande av desamma på det oorganiserade fältet, särskilt bland de icke yrkeslärda, och möjligen ett system av minoritetskommittéer inom den större rörelsen, funktionerande icke för att sönderbryta men för att stärka densamma och göra den mera aggressiv, och för att giva den revolutionärt ledareskap.

Och efter hänvisning till "idealförbundens bankrutt" och upprepande av det gamla pratet om att arbeta inom de föråldrade yrkesförbunden, slutar dokumentet med följande förslag till en subtil och gradvis underminering av I. W. W.-medlemmarnas revolutionära moral såsom en förberedelse till deras slutliga likvidering: Först måste vi ha klart för oss, att I. W. W. och O. B. U. icke kunna pockas eller lockas till att genast överge sin nuvarande politik; att övertyga dem är ungefär lika svårt. De hava en religiöst fanatisk tillgivenhet för sina organisationer. Det skulle antagligen bli än svårare att få dem att förenas, fastän på den punkten representanter av de båda organisationerna skulle rådgöra. Det mest praktiska omedelbara steget som lovar framgång i försöket att vinna deras understöd kommer antagligen att taga formen av en överenskommelse å deras sida, vilken redan ingåtts i princip av en kommunistisk minoritet, att försöket att inträngа på kolgruvdriftens, järnvägarnas och sömnadsyrkenas område skall övergivas; och i stället för att hindra deras medlemmar från att deltaga i fackföreningarnas administration och verksamhet skola de anvisas att arbeta i god tro inom fackföreningarna, icke för att bryta upp dem utan för att stärka dem och utveckla deras bästa tendenser.

General Executive Board av I. W. W. väntar icke att I. W. W. skall bry sig om att gå med på en omsorgsfullt utarbetad sammansvärjning som har dess egen förstörelse till mål.

Moskwakongressen var "uppstoppad".

5) Moskwakongressen var icke genuint representativ för den internationella revolutionära arbetarrörelsen. Det var en uppstoppad kongress. Säte och stämma gavs åt ombud som representerade icke existerande organisationer. Ombudsskapet arrangerades så, att det kommunistiska partiet skulle försäkras om absolut kon- [illegible] troll. Som bevis på detta faktum särskilt beträffande den amerikanska delegationen hänvisa vi till arbetskamrats Williams preliminära rapport.

6) Även om det tillåtes oss att sammanlänka vår verksamhet med någon politisk grupp, så skulle I. W. W. finna det omöjligt att samarbeta med det kommunistiska partiet i Amerika.

Dessa kommunister, av vilka många voro medlemmar av det reformistiska socialistpartiet, tills de utkastades efter ett misslyckat försök att vinna kontroll över detsamma, synas ha gjort I. W. W. till särskild skottavla för sitt anfall, särskilt som I. W. W. vägrade att låta sig intresseras av deras frasmångleri och "underjordiska" nonsens. De hava ormat sig in i vår organisation utan något annat motiv än att härska eller ruinera. Deras press anfaller oupphörligen I. W. W:s position. De hava t. o. m. använt de ryska hungeroffrens nödläge för att befordra sin propaganda. Deras talare, som föregåvos resa landet runt för att hopsamla medel för nödhjälp (ett förslag som I. W. W. av hjärtat understödde) hava missbrukat sin humanitära mission för att sprida propaganda för kommunistpartiet och nedsätta I. W. W. De äro väl försedda med pengar, vilka icke komma från arbetarklassens fickor, med hjälp av vilka de sätta i verket den skändliga plan vi här avslöjat, nämligen att sabotera och förstöra den revolutionära industriella föreningsrörelsen, såsom företrädd av vår organisation. De understödja en "enighets"-konferens av oberoende förbund, som icke har något annat ändamål än att äta ut I. W. W. Förälskade i sin egen egoism och i sin inbillade roll av arbetarklassens frälsare, äro de beredda att använda varje medel, hur svekligt och ohederligt det än må vara, till att förstöra vad de ej kunna slå under sig.

General Executive Board konstaterar ånyo I. W. W:s internationalism. Vår organisations teoretiska grundval är världsomfattande i sitt omfång. Till gagnet så väl som till namnet syfta vi till att bliva världens industriella arbetare. Vi utsträcka solidaritetens hand till revolutionära, klassmedvetna arbetare i varje land. Vi inbjuda dem till att granska vårt program, vår principförklaring och vår organisationsplan, för att se om de icke kunde tjäna som en vetenskaplig basis för revolutionär unionism i deras respektive länder. Vi hälsa med tillfredsställelse ett förslag om internationell sammanslutning som icke står i konflikt med våra principer eller vår plan och som icke kräver av oss att vi uppgiva vår autonomi.

Såsom avslutning till denna rapport kallar General Executive Board på alla medlemmar av I. W. W., vilka hålla organisationens namn och heder kära, att samlas till dess stöd. Den anfalles icke endast av kapitalistklassen utan av sig så kallade revolutionärer, av vilka somliga bära medlemskort. De hava riktiga penningmedel till fullföljande av sina splittringsplaner. Och I. W. W. har inga medel för deras bekämpande utom vad lojala medlemmar tillskjuta. De hava icke svikit i sin revolutionära plikt förut; de skola icke göra så nu. Och I. W. W. skall leva och marschera framåt mot sitt mål, arbetarklassens organisation, när även namnen på dessa belackare skola vara glömda.

Eder för Industriell kommunism.

The General Executive Board of The Industrial Workers of the World.

Irlandsfördraget behandlas i Dublin.

Avgörande i morgon eller i övermorgon.

Det anses sannolikt, att debatten angående ratifikationen av Irlandsfördraget, vilket i går återupptogs i Dail Eireann i Dublin, kommer att pågå till slutet av veckan. Enligt pressmeddelanden äro femtio talare anmälda. Ledarna för det parti, som motsätter sig ratifikation, lära under uppehållet i förhandlingarna ha haft överläggningar med de irländska ombud, som tidigare i London underhandlade med Lloyd George och deras främsta anhängare, och man hade hoppats, att överenskommelse skulle uppnås och fördraget enhälligt ratificeras. Nu meddelas emellertid, att dessa förhandlingar strandat. Med hänsyn till den allmänna opinionen, som att tydligare tar ställning för ratificeringen, är det emellertid mycket osannolikt, att Dail Eireann förkastar förslaget. Tillsammans ha 100 resolutioner ingått till Dail Eireann, varav alla utom två påyrka uppgörelse.

Senare meddelas:

I närvaro av en stor menighet, som hälsade deputeradena med rop på "Ratificera!", samlades Dail Eireann åter i Dublin i går efter att ha varit ajournerad sedan den 22 december, och debatten om ratifikationsfördraget återupptogs med kraft. Bland dagens opponenter märktes grevinnan Markiewitz, som alltid fanatiskt hatat England. Hon förklarade, att så länge Irland icke vore fritt, skulle hon förbli rebell. Andra deputerade medgåvo, att i landet starka sympatier råda för ratificering av fördraget. En talare sade, att alternativet till en ratificering vore blodsutgjutelse samt socialt och politiskt kaos. Troligen kommer intet avgörande att fattas förrän på torsdag eller fredag.

[illegible] anordnats på söndagskvällen för att i någon mån lätta upp den tryckta stämningen.

Besvikna emigranter.

Jul på Ellis Island.

Julen på Ellis Island, karantänsplatsen för emigranterna till Förenta staterna, har i år förflutit dystrare än någonsin förr, meddelar Svensk-Amerikanska Nyhetsbyrån. Ön, som ordinärt rymmer 1,500 människor, var och är fortfarande överbefolkad av bittert besvikna emigranter av vilka många aldrig få se det nya landet, som för dem nu endast representerar felslagna förhoppningar, utan så småningom måste vända tillbaka till sitt hemland, där de ofta bränt sina skepp bakom sig, d. v. s. sålt sin egendom och tagit sin sista slant till Amerikaresan. Utom på Ellis Island kvarhöllos även en stor mängd emigranter på fartyg i New Yorks hamn. Julfirandet bland emigranterna inskränkte sig till en liten festlighet, som av amerikanska myndigheter

4

Samuel Sökaren

han. Men varför går man då inte?

— Kanske stå vi på ett sidospår och vänta, tills nästa persontåg går förbi, var hans nästa tanke.

Och han tänkte med ledsnad på, att det tåget skulle han ha följt med. Men då timme efter timme förflöt och man icke fortsatte, gick en förskräcklig tanke upp för honom; kanske hade man lämnat honom kvar — på ett sidospår!

Två eller tre tåg gingo förbi, och varje gång väntade han ängsligt. Men de stannade ej. Det blev tyst igen, och han satt i mörkret och väntade och undrade och kände sig kuslig till mods.

Han kunde icke beräkna tiden, och helt visst blev en timme till en hel evighet i en så pinsam belägenhet. Emellanåt steg han upp och gick fram och tillbaka som ett vilddjur i sin bur, dessemellan lade han sig ned vid dören och spetsade öronen för att uppfånga något ljud, emedan han var rädd för att någon kunde gå förbi, utan att det hördes genom den tjocka vagnsväggen.

Småningom blev han hungrig och åt av den knappa matsäck han hade med sig i byltet. Så blev han törstig, men han hade icke något vatten.

Tanken på detta kom hans hjärta att klappa av oro. Det var icke någon sak att skämta med, att vara instängd på, man kunde icke veta vad för en enslig plats och lida törst. Han sprang upp och började bulta och sparka ursinnigt på dörren.

Men snart tröttnade han därpå och hukade sig ned på golvet igen och skälvde, halvt av fruktan, halvt av köld. Det började bli kyligare, så att han tog för givet, att det måste vara natt; här uppe bland bergen frös det ännu om nätterna.

Det kom ännu ett tåg, ett godståg, såsom han kunde höra på det tunga dunkandet och den tid det behövde för att gå förbi. Han sparkade på dören och skrek, men insåg snart, att det var lönlöst att ropa i ett så förskräckligt larm.

Törsten plågade honom allt svårare. Han försökte att icke tänka på den, men det hade endast till följd, att han gjorde det så mycket mera och att törsten blev allt häftigare. Han gjorde sig själv den frågan, hur länge man kunde leva utan vatten, och då pinan blev allt värre, började han undra, om han höll på att dö. Hungrig var han också, och han gjorde sina betraktelser över vilket som var värst, av vilketdera man dog fortast, av törst eller hunger. Han hade hört, att döende människor erinrade sig hela sitt förflutna liv, och så började han erinra sig sitt med utomordentlig livlighet och med ryck av egendomliga och fullkomligt nya känslor. Han påminde sig särskilt alla de fula handlingar han någonsin begått, däri inbegripet den järnvägsresa, han stulit sig till och nu fick plikta för.

Emellertid var även en annan sida av hans själ verksam, och den gjorde upp planer och sökte. Han ville icke, kunde icke dö här som en råtta i en fälla! Det måste finnas någon utväg.

Han undersökte varje tumsbredd av vagnen, golv, tak och väggar. Men det fanns ej en lös bräda, icke en springa, vagnen var ny. Och det ingav honom en annan tanke, att, han måste kvävas, innan han dog av hunger. Han började känna sig svag och huvudyr.

Om han bara hade haft en kniv. Han kunde då ha skurit ett lufthål och sedan kanske utvidgat det och brutit lös en bräda. Han hittade en spik på golvet och började slå på väggarna för att finna en plats, som lät tunn; men väggarna läto tjocka överallt, hur tjocka, därom kunde han icke bilda sig någon föreställnin. Han började peta ut spillror i fogen mellan två bräder.

Under tiden fortforo hunger och törst att ansätta honom svårt. Han gjorde med långa mellanrum ett uppehåll, då ett tåg dånande for förbi eller då han tyckte sig höra ett ljud. Då bultade han och ropade, tils han blev hes, och fortsatte därpå att peta ut splittror.

På detta sätt fortgick det under ett okänt antal timmar, men säkert under ett par dygn. Och Samuel var yr och svag och drog tungt efter andan, tills han slutligen tyckte sig märka, att ett passerande tåg hade börjat göra mindre buller och att skakningen avtog. Tåget beredde sig att stanna.

Han sprang upp och begynte bulta. Men så insåg han, att han måste lugna sig, måste spara sina krafter, till dess tåget verkligen hade stannat. Men om det gick genast igen? Han började åter bulta och skrika som en vansinnig.

Tåget stannade, och det blev tyst; därpå följde ljudet av kopplade vagnar, och under tiden fortfor Samuel att sparka och slå på vagnsväggen. Han var alldeles utmattad och förtvivlad, då plötsligt utanför hördes ett dovt rop:

— Hallå!

Ett ögonblick kunde han icke tala. Därpå skrek han::

— Hjälp! Hjälp!

— Vad står på? frågade rösten.

— Jag är instängd! ropade Samuel.

— Hur har ni kommit in dit?

— Man stängde in mig av misstag. Jag är halvdöd.

— Vad är ni för en?

— Jag åkte i vagnen.

— En luffare, va'? Det ä' inte mer än rätt åt er. Ni kan gärna stanna där ni ä'.

— Nej! Nej! skrek gossen i vild förskräckelse. Jag ä' nästan ihjälsvulten — jag har varit här i fyra dagar. För Guds skull, släpp ut mig — jag ska, aldrig göra så mera.

— Om jag släpper ut er, sade rösten, så är det min skyldighet att låta anhålla er.

— Det är ba, skrek Samuel — vad som helst, men lämna mig inte här.

Det uppstod ett ögonblicks tystnad.

— Har ni några pengar? frågade därpå rösten.

— Ja, jag har pengar.

— Skrik då inte så rysligt! Hur mycket har ni?

— Va'?

— Hur mycket har ni, frågar jag?

— Jag har åttio dollars.

— Det är bra. Låt mig få dem, så ska' jag släppa ut er.

Hur förtvivlad än Samuels ställning var, kom detta honom att tveka.

— Jag kan inte ge er alla mina pengar, skrek han.

— Jaså, sade den andre. Stanna då där ni är.

— Nej! Nej! protesterade Samuel. Vänta! Låt mig behålla lite!

— Jag ska låta er behålla fem dollars, sade rösten. Säg nu ifrån. Raska på!

— Låt gå då, sade Samuel svagt, jag ska' ge er pengarna.

— Men kom ihåg, inga krumbukter!

— Nej, nej, låt mig bara slippa ut!

— Jag slår er i skall'n, om ni försöker några konster, brummade rösten, och gossen stod och darrade, medan klinkan lyftes upp och dörren sköts ifrån litet. Ljuset av en lykta sken in skarpt genom springan och bländade honom.

— Langa nu fram med pengarna, sade den främmande mannen och steg för säkerhetens skull litet åt sidan.

— Ja, sade Samuel och fumlade med knappnålen i tröjfickan. Men

FRÅN SVENSKA BYGDER

Västerås.

Nyårsvakan i Folkets hus.

Från en som ej var nöjd med sin kväll i Folkts hus ha vi mottagit följande:

Västerås hemsökes f. n. av ett sjunde klassens "band" (V. A. I. S. amatörer) som på ett ypperligt sätt illustrerar den andliga försumpningen hos "bandet" i fråga. I sin applådhunger sky de intet. En människas olycka blir för dem ett tacksamt ämne för deras s. k. skämt. I en tid, då massor av Sveriges arbetarklass, av ett vrångt och orättvist samhällssystem tvingas att taga sin tillflykt till landsvägen utnyttjas de på ett sätt som tydligt visar att herrar kuplettförfattare förstå att uppskatta satsen: "Den enes död, den andres bröd".

Men — det kan ju komma tider, då ni som på de så föraktade luffarnas bekostnad, knep en applåd från en tanklös och okritisk publik, får dela deras lott och "luffa land och rike omkring", förföljda av lösdrivarvarningar, merithungrande länsmän och — hångrinande kuplettförfattare. Ni kanske då skulle finna att luffarens lott är tillräckligt tung, även om han befrias från de sistnämnda.

Kelly.

P. S. Det torde bli anledning att återkomma, ty skådespelarparet "Anna och Karl Anton" nalkas, för att i arbetarborgen (Folkets hus), uppnå odödligheten med luffarkongressen i Hallsberg som "dragplåster". D. S.

KORSRNÄS.

När frågan om en daglig tidning för S. A. C. blev aktuell och började diskuteras på våra L. S.-möten, var det nog mer än en som såg ganska mörkt på saken, isynnerhet när arbetsgivarna började förbereda sin lönenedpressningskampanj och den ena arbetaregruppen efter den andra fick lämna arbetsplatsen. Men trots alla svårigheter har dock arbetarna, och främst våra L. S.-medlemmar, börjat att i handling visa förståelse för nödvändigheten av en daglig syndikalistisk tidning. Korsnäs L. S. tillsatte en tidningskommitté för någon månad sedan och dess goda arbete har krönts med framgång. Om man ser prenumerant-[illegible] i förhållande till att arbetar-[illegible] den senare delen [illegible]mmaren samt hösten är resultatet gott. I förhållande till sin ekonomi har kamraterna här gjort stora uppoffringar. Tidningskommittén har anskaffat i runt tal 85 prenumeranter; dessutom har några prenumererat själva. 50 ex. av första numret har rekvirerats att utdelas gratis, 10 ex. lösnummer tages varje dag tills vidare. Korsnäs L. S. har beslutat att låna sina medlemmar pengar till prenumeration under första kvartalet och denna förmån har tagit i anspråk så tillvida, att L. S. utbetalat 204 kr., vara dock avbetalningar redan börjat inkomma. Annonsanskaffare har tillsatts och reklammaterial rekvirerats.

Som ett led i kampanjen för "Arbetaren" hade Korsnäs L. S. anordnat en lyckad julfäst annandag jul i Folkets hus. Småttingarna, som voro talrikt representerade, gjorde aktningsvärda anfall på resp. pappors och mammors portmonnäer och kommersen med frukt, choklad och karameller gick för högtryck. Kamrat Bergkvist räknade och svettades samt följde med argusögon alla som kom i närheten av hans chokladlådor och fruktkorgar. När kommittén fram på småtimmarna gjorde upp räkningarna och kontrollerade kassan måste de använda 1-kilo-påsar — — !

Kamrat H. Jansson höll ett anförande över vår dagliga tidning. Det fordrades också en man med hans kraftiga stämma för att göra sig hörd bland denna publik, som till övervägande delen utgjordes av "det uppväxande släktet". Han klarade emellertid saken utmärkt. God musik av stråkkapell samt deklamation förekom. "Internationalen" samt "Arbetets söner" tonade från glada människor mot den nyrestaurerade lokalens välvda tak.

Kl. 8 e. m. började dansen och pågick till över midnatt. Behållningen av festen kommer, som sagt, att anslås till förmån för prenumeration på "Arbetaren".

Så är den första striden för "Arbetaren" utkämpad, en strid mot svåra ekonomiska förhållanden. Vi erhålla ett ögonblicks andrum, men blott ett ögonblick, ty det gäller för oss att i fortsättningen med samma energi kämpa för vår dagliga tidning. Den är den största förutsättningen för att vi skola kunna sprida kännedom om syndikalismen i allt större och större kretsar.

Måsen.

BORÅS.

Sv. Träarbetarnas avd. 71, Borås, beslutade vid sitt senaste möte, att uttala sin protest mot sådana byggmästare samt en del s. k. mindre byggherrar, som uteslutande använda sig av byggnadssnickare från landsbygden. Mötet ansåg att det bör ligga i vars och ens intresse att [illegible] första hand använda i staden bosatta och skattebetalande snickare. Byggherrarna härstädes böra även se till att de icke lämna sina nybyggnader till sådana som icke äro hemmahörande i staden. Genom detta förfaringssätt blir såväl stadens byggmästare som byggnadssnickare utan sysselsättning och hänvisade att leva av luft. Och följden blir givetvis den att hjälpverksamheten måste utökas.

Vidare ansåg mötet att de byggherrar som erhålla såväl statens som kommunens billiga och delvis räntefria lån böra kunna förpliktigas att använda de arbetare som äro bosatta i staden och äro arbetslösa. Avd. beslöt dessutom att välja en kommitté med uppdrag att kontrollera hur ställningen kommer att bli hädanefter och kommer avdelningen sedan att vidtaga de mått och steg som lagligen tillåtas.

I anledning av beslutet meddelas, att drätselkammaren torde ha den uppfattningen att det är önskvärt att i staden skrivna arbetare användas vid uppförande av sådana byggnader, för vilka kommunala lån erhållas, och denna önskan torde ock bringas till vederbörandes kännedom.

Vår Borås-meddelare anmärker, att träarbetareavdelningens beslut är gott och väl, men kommer avdelningen alldeles för sent. Det största bygget, som faller inom den i beslutet speciellt utpekade kategorien, är om- och tillbyggn. av godsmagasinet och detta är redan färdigt till det yttre. Vid arbetets början föreslog L. S. samarbete med träarb.-avd. just för ordnandet av sådana angelägenheter. Förslaget avslogs med påföljd att egendomsägande smålänningar utfört arbetet till underpris.

ÖSTERSUND.

Jag vill att börja med hälsa vår tidning Arbetaren välkommen. Det finns kanske olycksprofeter som säga, att den börjat i otid och går en oviss framtid till mötes men vi veta bättre. Vi veta att själva tidsläget tvingat vår organisation att sätta [illegible] pessimism torde, åtminstone för den [illegible] ligt organ och att vår organisation också kan bära ett sådant, om ej viljorna förslappas. Ingen grund till [illegible] tralen. Det vore dock oriktigt och [illegible] närmaste framtiden, finnas.

Hur ha vi ej under innevarande arbetslöshetsperiod känt behovet av ett organ, som dag för dag följer situationen och [illegible] vederbörande. Åtskilligt skulle säkerligen kunnat vara tillrättalagt på ett grundligare sätt för de arbetslösa, om Arbetaren utkommit förr. Detta blott sagt som ett exempel.

Här i Östersund har oppositionen inom arbetarerörelsen på sistone vunnit god terräng, och orsaken härtill torde närmast vara att söka däri, att arbetarna under arbetslösheten mera intimt kommit i kontakt med sina representanter i den kommunala styrelsen, och arbetarna ha därvid kommit underfund med att dessa representanter i [illegible] styrandes förtroende och välvilja ej rubbas, det har sedan fått bli med arbetarsynpunkterna hur det kunnat.

Särskilt har det väckt reflektioner, att vid nödhjälpsarbetena tvingas de organiserade att arbeta samman med f. d. strejk- och blockadbrytare, och det torde vara på sin plats att ett gemensamt möte snarast anordnas för att dryfta denna sak. Till och med en sedan länge blockerad byggmästare har blivit så nödställd, att han går i nödhjälpsarbete! Om ingenting annat, så borde det väl åtminstone anvisas en särskild och isolerad arbetsplats åt de skabbiga fåren.

Vår L. S. går framåt och ständigt strömma nya medlemmar till — ett glädjande tidens tecken! Ett rykte har kommit till våra öron, att strejkbrytare skulle finnas inom organisationen och tillfället begagnas här att uppfordra ryktessmidarna att träda fram och leverera bevis för sitt skvaller. En grundlig undersökning utlovas, men tillsvidare måste vi beteckna utspridarna som baktalare, vilka blott ha det syftet att söka misskreditera vår för dem misshagliga organisation.

Buller.

NORBERG.

En enkel men högtidlig begravning ägde rum på Nya kyrkogården i Norberg, Nyårsdagen, då vår avlidne kamrat Simon Fredriksson fördes till sitt sista vilorum.

Förutom de närmaste anhöriga till den avlidne, åtföljdes kistan av kamraterna i Norbergs L. S. samt Folkets hus-föreningens styrelse. Dessa organisationer har den döde tillhört.

Vid graven framträdde kamrat Olausson och framförde Norbergs L. S.' tack till den avlidne, för det arbete han nedlagt i organisationens tjänst. Jämt villig att åtaga sig uppdrag hörde man sällan kamrat Fredriksson säga nej till något sådant. Han var en rättvis kamrat! Den förhärjande proletärsjukdomen ändade hans liv. Kamrat Fredriksson är död, men hans minne finnes kvar bland oss, yttrade talaren. Till sist frambar han sitt och alla kamraternas tack. Vila i frid!

Som en sista avskedshälsning och tack för gott kamratskap nedlade Olausson en krans från Norbergs L. S. Samtidigt nedlades en krans från Norbergs Folkets hus-förening, genom dess representant, kamrat Hedin från Kärrgruvan. Härmed var den högtidliga begravningsakten avslutad.

Norbergs Lokala Samorganisation av S. A. C.

avhöll sitt första ordinarie möte för år 1922 i Folkets hus-biografen på nyårsdagen, med början kl. 11 f. m. Mötet öppnades av ordf., kamrat Alf. Vallin, som höll ett kort tal i anledning av kamrat Simon Fredrikssons bortgång, varefter han förklarade mötet öppnat. Sedan en del inre organisationsangelägenheter avgjorts, upptogs till behandling den från föregående möte bordlagda frågan om anslutning till III Internationalen. I nämnda fråga uppstod en livlig och långvarig diskussion. Kamrat Arvid Östergren höll ett längre anförande om de s. k. 21 teserna och III Internationalen och framlämnade förslag att S. A. C. icke må ansluta sig till III Internationalen. L. S. beslutade enhälligt godkänna detta uttalande. Angående frågan att annonsera L. S.' möten i tidningen Arbetaren meddelade styrelsen att den har talat med Folkets hus' styrelse, men kunde densamma icke för närvarande fastställa mötestiderna, men skulle L. S. tillsvidare få behålla de första och tredje söndagarna i varje månad. På grund av meddelandet blev frågan ånyo bordlagd.

Mötet präglades av den bästa stämning och beslutades göra allt vad i organisationens förmåga står för vår dagliga tidning Arbetaren.

REDOVISNING

över insamlade medel till de arbetslösa i Norberg: Järnvägsmannaföreningens avdelning i Kärrgruvan kr. 36, Arbetslösas förenings listor kr. 67:50, Thure Olsson, Kärrgruvan, varor kr. 10, Vidells skoaffär kr. 10, Fisk- & Matvaruaffär kr. 5, Lindmarks skoaffär ett par kängor, Elsa Pettersson tre par strumpor, Benström sex par strumpor, Maria Olsson en blus, ett par kalsonger, Davidsson tre st. [illegible].

Samtidigt med denna redovisning framföres ett hjärtligt tack till alla givare.

Enligt uppdrag av Arbetslösas förening:

Joh. Eriksson. Gustav Johansson. Georg Karlsson. Kommitterade

SUNDBYBERG.

Prenumeration av och annonsering i tidningen Arbetaren kan verkställas hos

Axel Bovin, Stenhöga, Sundbyberg. Allm. tel. 716.

Tack.

Ett hjärtligt tack till alla kamrater inom Korsnäs L. S. samt alla övriga, som bidragit till den penninggåva av 104 kr. 50 öre som jag mottagit genom Hj. Karlsson och E. Backlund.

Runs den 1/1 1922. Gustaf Eriksson.

Jag får härmed framföra mitt hjärtliga tack till alla kamrater inom Stockholms och Westbergs L. S. samt övriga vänner och bekanta, som bidragit till den penningsumma som jag under min långa sjukdomsvistelse bekommit. Tack kamrater!

Stockholm den 2/1 1922. Lotten och O. W. Klingström.

Jag och min familj vill härmed framföra vårt hjärtligaste tack till kamrater landet runt för den stora penningsumma, som jag under min sjukdom genom Kristoffer Persson emottagit.

Anton Ängman med familj, [illegible].

Härmed framföres ett hjärtligt tack för den penningsumma, som vi bekommit från de givare, som å listor handhavna av Gust. Norgren inkommit. Vilket vi av honom bekommit.

Fagersta den 2/1 1922. Konrad Pettersson, Martin Norgren.

Härmed framföres ett hjärtligt tack för de penningmedel, som jag genom föregående redovisning genom lister insamlat till förmån för 2 sjuka arbetare, som utgöres av kr. 365:—.

Framför allt ber jag att få framföra ett tack för den förståelse som gjort sig gällande hos de olika givarna.

Fagersta den 2/1 1922. Gust. Norgren. Listinsamlare.

Ett hjärtligt tack till alla kamrater inom Skutskär L. S. samt för övrigt alla som bidragit till den summa av 109 kr. 50 öre som jag genom L. S. styrelse bekommit. Tack kamrater!

Upplandsbodarna, Skutskär den 2/1 1922. Erik Holmgren.

Kamerabilder.

Blockad.

På grund av uppsägning av prislistan och utestängning från arbetet, förklaras allt arbete vid Gums båda kalkbrott i blockad från och med den 2 januari 1922 samt i Bryngelsgården från och med den 7 jan. Blockaden kvarstår oavsett vem som övertager arbetet tills uppgörelse sker med Gums L. S.

LOKALA SAMORGANISATIONERNAS MÖTESTIDER

L. S. mötestider införas en gång i veckan och kostar för hel eller påbörjad rad kr. 4:—. Mötestiderna angivas månatliga.

Avesta: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 3 e. m. i Folkets hus lilla sal.
Sektion 1: 2:dra onsdagen kl. 7 e. m. i Folkets hus lilla sal.
Sektion 2: (Järnarbetare): 4:de söndagen kl. 11 f. m. i Folkets hus lilla sal.
Bergeforsen: 2:dra och 4:de söndagen i Ordenshuset, Fjäll.
Bomhus: 2:dra och 4:de söndagen kl. 3 e. m. i Folkets hus, Bomhus.
Sektion 3: 2:dra torsdagen kl. 7,30 e. m.
Blötberget: 2:dra och 4:de söndagen i Folkets hus.
[illegible]gen: 1:sta och 3:dje sönd[illegible] e. m. vid Söräng.
Fagersta: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 11 f. m. i Folkets hus lilla sal.
Forss: 2:dra måndagen och 4:de fredagen kl. 7 e. m. i Folkets hus lilla sal.
Frånö: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 3 e. m. i Folkets hus, Frånö.
Guldsmedshyttan: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 10,30 f. m.
Grenna: 2:dra och 4:de söndagen. Se vidare affischerna.
Grythyttehed: 2:dra och 4:de söndagen. Lokal Henning Anderssons kafé.
Hallstahammar: 1:sta söndagen kl. 11 f. m. och 3:dje torsdagen kl. 7 e. m.
Hultebo: 2:dra och 4:de söndagen kl. 1 e. m. Lokal: Paviljongen i Baggbro.
Kalmar: 2:dra och 4:de tisdagen kl. 7 e. m. i Folkets hus B-sal.
Karlstad: 3:dje söndagen kl. 11 f. m.
Sektion 2: 2:dra söndagen. Lokal Mariedal 8, Lilla salen.
Katrineholm: 2:dra fredagen kl. 7 e. m. och 4:de söndagen kl. 11 f. m. i Folkets hus C-sal.
Kiruna: 4:de söndagen varje månad kl. 2 e. m. i Folkets hus stora sal. Expeditionen i samma gård som Kooperativa föreningens filial 2, öppen vardagar kl. 5,30—6,30 e. m., söndagar kl. 11 f. m. —1 e. m.
Kolsva: 2:dra och 4:de söndagen kl. 2 e. m. i Folkets Park.
Kvicksund: 1:sta söndagen kl. 4 e. m. och 3:dje onsdagen kl. 7 e. m. i lokalen, Tumboborg.
Köping: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 11 f. m.
Landskrona: 3:dje tisdagen kl. 8 e. m. i Nya Folkets hus.
Lervik: 2:dra söndagen kl. 11 f. m.
Sektion 1: (Anläggnings- och byggnadsarb.) 4:de söndagen kl. 11.
Sektion 2: (Sågverksarbetarna). 3:dje söndagen i varje månad kl. 2 e. m. i Lerviks Folkets hus.
Lidingö: 3:dje torsdagen kl. 7 e. m. Lokal: Ordensborg. Kassören träffas varje tisdag kl. 5—7, Bergsätra F.
Lilla Edet: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 11 f. m. i Gamla Ordenshuset.
Lotorp: 2:dra torsdagen i Föreningshuset kl. 8 e. m.
Ludvika: 2:dra och 4:de söndagen kl. 3 e. m. i Folkets hus, C-sal.
Mjölby: 3:dje söndagen i varje månad kl. 10—12 i Folkets hus.
Mors: 1:sta och 3:dje lördagen kl. 3 e. m. i Ordenshusets lilla sal.
[illegible]: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 10 f. m. Lokal Folkets hus. Motala W:stad.
Sektion 1: 1:sta måndagen kl. 6 e. m. och 3:dje söndagen kl. 3 e. m. Lokal Bio Reginas övre sal. Motala.
Mölnadal: 1:sta och 3:dje torsdagen i varje månad kl. 7 e. m. i f. d. Folkets hus.
Norrköping: 2:dra onsdagen kl. 7 e. m. och 4:de söndagen kl. 10 f. m. i Folkets hus B-sal. Uppbörd 2:dra och 4:de fredagen kl. 5,30—7,30 e. m.
Nyhammar: 1:sta och 3:dje söndagen.
Nyköping: 2:dra fredagen kl. 7,30 e. m. och 4:de söndagen kl. 11 f. m. Lokal Folkets hus.
Oxelösund: 1:sta och 3:dje fredagen kl. 8 e. m. Uppbörd 2:dra och 4:de tisdagen kl. 6—8 e. m. adr.: Postfack 37.
Riddarhyttan: 2:dra och 4:de söndagen kl. 10:30 f. m. i Folkets Park.
Rosshyttan: 2:dra söndagen, kafélokalen.
Skoghalla: Varje torsdag kl. 6 e. m. Lokal Folkets hus.
Ställdalen: 2:dra och 4:de söndagen kl. 1,30 e. m. Lokal Folkets hus.
Sörvik: 1:sta och 3:dje söndagen kl. 2,30 e. m. i Folkets hus, Sörvik.
Trångsviken: 1:sta och 3:dje söndagen.
Tänger: 2:dra och 4:de söndagen kl. 2 e. m. Lokal, Folkets hus.
Valum: 3:dje söndagen.
Visby: 2:dra och 4:de söndagen i lokalen Nygatan 5.
Värnamo: 2:dra och 4:de måndagen kl. 8,15 e. m. i Folkets hus. Kassör J. H. Moberg, Johannesberg, Värnamo.
Västervik: 1:sta måndagen och 3:dje tisdagen i Tjust lokal.
Ånge: 2:dra och 4:de söndagen kl. 11 f. m.
Ängelsberg: 1:sta söndagen kl. 1,30 i G. T. lokalen.
Östersund: 2:dra och 4:de söndagen å kaféet Prästg. 51.

jag kan inte se att räkna pengarna.

— Raska på! Jag ska' räkna dem!

Han tog fram sedelbunten. Fingrar grepo om den, därpå försvann ljuset och han hörde ljudet av springande fotsteg.

Ett ögonblick förstod han icke.

— Ge mig mina fem dollars! tjöt han, sköt ifrån dörren helt och hoppade ut. Det var alldeles lagom för att han skulle få se figuren med lyktan försvinna bland vagnarna på banan.

Han rusade själv i väg framåt banan, snavade över en syll och föll huvudstupa i ett dike. Då han kom på benen igen, började det långa tåget sätta sig i röelse, och lyktskenet syntes icke längre någonstädes.

FJÄRDE KAPITLET.

Utan pengar och arbete.

Samuels pengar voro borta, men han led alltför häftigt av hunger och törst för att bekymra sig över den saken mer än en minut. Därpå kom den tanken för honom, att han stod här på en enslig plats och att tåget gick ifrån honom! Om han måste stanna där, skulle han kanske få svälta ännu längre.

Han sprang fram och högg tag i järnstegen till en godsvagn och hissade upp sig och höll sig fast där. Om en stund klättrade han upp på vagnstaket; men det blåste för kallt, han kunde ej hålla ut där och måste klättra ned igen. Nu först kom han att tänka på, att han hade glömt kvar byltet med sina saker i den tomma järnvägsvagnen.

Lyckligt nog för honom började tåget sakta farten om en timme eller så omkring, och då Samuel tittade ut, såg han ljus framför tåget. Det förekom även ljus här och där i omgivningarna, och han förstod, att han kommit till en stor stad. Dagen började gry i öster, och svaga skuggor av hus voro synliga.

Samuel steg av tåget och gick framåt banan mycket försiktigt, ty han kände sig både stel och svag. Det brann ljus i en stationslokal, och han tittade in genom fönstret och såg en karl sitta vid en pulpet och skriva flitigt. Han knackade på dörren.

— Stig in, sade en röst, och han gick in.

— Ursäkta, kan jag få litet vatten? frågade han.

— I hörnet där, sade den skrivande och såg knappt upp från sina papper.

Där stod en vattenhink med skopa, och Samuel drack. Vattnet smakade honom ljuvligt, han drack tills han icke förmådde mera.

Därpå stod han och väntade.

— Jag ber om ursäkt, började han därpå försagt.

— Vad är det? frågade den skrivande.

— Jag är nästan ihjälsvulten, jag har inte fått någon mat på jag vet inte hur länge.

— Jaså, det var ärendet! utbrast den andre. Ut med er!

— Ni missförstår mig, började Samuel förläget.

— Ut med er, skrek mannen. Det där lyckas inte här. Inga tiggare få komma in hit!

Tiggare! Ordet träffade Samuel som ett piskslag.

— Jag är ingen tiggare! skrek han ursinnigt. Jag...

Han avbröt sig själv, han hade så när sagt: Jag vill betala för det.

Han gick ut och kände en brinnande blygsel; och han fattade på fläcken sitt beslut, att hur det än måtte komma att gå honom, så skulle han aldrig tigga, icke en matbit skulle komma i hans mun, förrän han ärligt förtjänat den.

Bortom järnvägsstationen lågo ett torg och en bred gata med spårväg. Samuel gick utför gatan, och då han därpå kände sig svag och fick se en mörk portgång, gick han in dit och kröp ned i ett hörn. Där låg han en stund och halvslumrade, och då var det full dager. Folk gick förbi.

Han skaffade sig mera vatten vid en pump och kände sig bättre. Så gick han utför en av de oansenligare gatorna, där en karl höll på och öppnade en butik. Det låg mat i fönstret — frukt och bröd — och anblicken därav kom honom att känna det glupskaste begär. Men han bad om arbete, och mannen skakade på huvudet.

Samuel fortsatte. Han kom till några magasin, där karlar höllo på och lastade vagnar; där fanns det säkert arbete.

Han vände sig till en ivrigt sysselsatt arbetsförman i skjortärmarna.

— Hur många gånger ska' ja behöva säga nej? utbrast karlen.

— Men ni har ju aldrig sagt mig det, invände Samuel med stort allvar.

— Gå er väg! sade karlen. Här kommer en sådan massa av er — vem tusan tror ni kan hålla reda på er?

Det kom en sådan massa? Samuel erinrade sig plötsligt, att han på gatorna mött en hel mängd karlar med fattigt utseende. Sökte de då allesammans arbete utan att lyckas finna något? Kanske tiggde även flera av dem och fingo ingenting på det heller.

Han fortsatte sig väg, uppfylld av den förskräckligaste ängslan. Han kom ut i förstäderna och hörde sig för i husen. Men ingen behövde hjälp med något. Klockan var nu 12 på dagen, och folk intog sitt mellanmål; han kände matos, då dörrar öppnades. Han gick tillbaka in i staden, ty han kunde icke uthärda längre. Han kände sig allt svagare och svagare, erfor en hemsk fruktan. Snart nog skulle han kanske icke längre vara i stånd att arbeta!

Det var en ny tanke för Samuel, detta, att en människa kunde få svälta mitt i ett civiliserat samhälle. Han kunde knappt tro det och kände sig huvudyr vid tanken därpå. Hur skulle detta sluta? Skulle man låta honom lägga sig ned på gatan och dö? Eller fanns det någon särskild plats, dit svältande människor gingo för att dö?

Så gick dagen, och han fann ingenting. Somliga rådde honom att lämna staden; det här var icke rätta platsen för att söka arbete, påstodo de. Tydligen var det någonting på tok med staden, men man stannade icke för att säga honom vad det var.

Det var den första stora stad Samuel sett, och under vanliga förhållanden skulle han ha betraktat den med förvåning och beundran. Han gick förbi stora hus av tegel och sten, spårvagnar, ett spruthus och många andra märkvärdiga saker.

Därpå kom han till en stålbro och gick över en flod; gatan blev här bredare, och han stretade uppför en backe och befann sig nu på en makadamiserad aveny med träd på sidorna och vackra hus på höjden. Här bodde tydligen rikt folk, och Samuel stirrade förvånad på all denna prakt. Han kom till en stor egendom med ett inkörsvalv av sten, ett tio fot högt järnstaket och en allé av ståtliga almar; där funnos härliga grönskande gräsplaner och påfåglar och lyrfåglar, som gingo och kråmade sig, och en stor herrgårdsbyggnad med vita pelare på avstånd. "Fairview" (Bellevue) stod det på gallergrindarna.

Därpå gjorde hungern sig åter påmind hos Samuel. Säkert skulle det bland all denna prakt och rikedom

(Forts.)